

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Controversiarvm Omnivm Hvivs Ævi Lvthero-Calvinisticarvm Libri Tres

Coppenstein, Johann Andreas

Mogvntiæ, 1627

Sæcvlvm Vndecimvm, Hoc placuit aliquibus appellare Ferrevm, seu
Politico-Schismaticvm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35233

SÆCULVM VNDECIMVM,

Hoc placuit aliquibus appellare

FERREVM,

seu

POLITICO-SCHISMA-
TICVM.

PONTIFICVM ROMANORVM CON-
TINVATA SVCCESIO.

140.

ILVESTER II. crea-
tur anno 999. Vide ibi-
dem.

Qui Papæ fecerat
calumnias, iam Papa patitur grauiores.
Nam à Bennone pseudocardinali schis-
matico fingitur arte magica Papatum
quæsiuisse, & animam Satanæ deuouit-
se, promittenti ei Pontificatum tam
diu, donec templum Ierosolymorum
non attingeret; in ille vero templum S,

Crucis in Ierusalem Romæ, ac statim
obijisse.

Fabula hæc. Causata tamen eius stu-
dio astronomiæ nimio, vnde suspectus
fuit de vaticina astrologia.

Zelosus fuit cultor monasticæ, &
Sanctorum virorum. Obijt an. 1003. Se-
dit an. 4. Men. 6. di. 12.

141. IOANNES Siccus XVI. creatur
quem alij volunt esse XVIII. scil. con-
numerantes pseudopapas Ioannes. Ob-

ff

ije

iiit cum sedisset menses quinque, dies 26.

142. IOAN. XVII. Fafanus rite creatur *an.* 1003 Græcos schismaticos disputatione conuicit, & adiuuit Ecclesiæ. Obijt *an.* 1009. Sedit annos 5. Men. 7. Dies 3.

143. SERGIUS IV. creatur *an.* 1009. canonicè. Obijt *anno* 1012. Sedit An. 2. Men. 9. Dies 12.

144. BENEDICTVS VII. legitimè creatur *an.* 1012.

Contra ipsum quidam Romani intrudunt Gregorium potentem: à quo pulsus Benedictus confugi Mersburgum ad Henricum regem. Eum anno 1013. Henricus restituit præmissum sibi cum exercitu subsequenti, & sic Romanis scribenti: *Nemo Imperator dici aut esse valeat, nisi quem Papa Rom. morum probitate delegerit aptum, eique commiserit in signe Imperiale.*

* Anno 1014. Henricum à Romanis regie exceptum, ac interrogatum in æde S. Petri, *An velit esse fidelis Patronus Ecclesiæ Romanæ?* respondentemque Vclle, coronat Papa & inungit cum Kungunde.

Anno 1016. feliciter pugnat mari contra Saracenos litora Italiæ infestantes, & horum capit Reg nam.

Anno 1017. In Iudæos crucifixi illulores vindicat.

Anno 1024. moritur Episcopus Capuanus in itinere solum nigrum compellat: cui ait se detineri in pœna certum salutis; tantum Papæ diceret, pecuniam in tali capsula pro anima sua inter pauperes erogaret.

Mox Capuanus ille fit monachus.

Idem apprensus Portuensi Episcopo ait, se S. Odilonis Abbatis suffragijs reseruari: proinde iubet eum illa frequentare. Fit, S. Odilo fratribus indicit suffragia, dispensatque eleemosynas. Benedictus sedenti in Capitulo apprensus actis gratijs candidus disparet. Sedit An. II. Men. 10. Di. 12.

145. IOAN. XIX. Germanus frater Benedicti creatur *an.* 1024.

Anno 1033. quidam cupientes Papam occidere cum non valerent, eum vrbe expulerunt: sed Conradus Imp. continuo eum restituit, mox morientem. Sedit *an.* 8. Men. 7. dies 9.

146. BENEDICTVS IX. Alberici Comitis Tusculani filius duodennis à patre intruditur, & Papa agnoscitur *an.* 1033. Dicit eum Petrus Damiani tota vita luxurijs fuisse taminatum ac damnatum ad inferos.

An. 1041. dispensat cum Casimiro Polono certis conditionibus, vt ex monacho in Regem institueretur.

An. 1044. Ob benedicti turpitudinem duo alij Antipapæ sese intruserunt in Vrbe sedentes.

Tunc Gratianus Presbyter persuasit duobus intrusis, vt certis redditibus victitantes abstinerent à Papatu. Bartholomæus Abbas fidenter sic atlatus Benedictum: *Non licet tibi Sacra facere, sed potius abstinere; Deum placare, quem peccando irritasti.* Territus sese protinus abdicat Papatu. Succedit electione Gratianus, dictus.

147. GREGORIVS VI. ille Gratianus continuo surrogatur omnium consensu *an.* 1044. reformat Ecclesiam vita, doctrinaque.

Anno

Anno 1045. vindicat distractū & alienatum Patrimonium Petri. Debellat Saracenos; componit schismaticos.

At *an.* 1046. Henrico Imperatore intrudente CLEMENTEM II. cedens ultro Gregorius VI. se abdicat Pontificatu, schismati cauendo. Coronatus ab illo Imperator statuit, *Papas ab Imperatore Rom. non a Romanis esse creandos.*

Vnde Hæresis Hentriciana, de qua in Varijs. Gregorius sedit an. 3.

148. CLEMENS II. intrusus *anno* 1046. moritur *anno* 1047. cum sedisset menses 9.

149. DAMASVS II. creatur & moritur *an.* 1048. sedit dies 23. Vacatque Sedes pene annum 1.

150. S. LEO IX. creatur *an.* 1049. nouo exemplo, & iniquo. Clerus, Populusque Rom. miserunt in Germaniam ad Henr. II. Imp. vt mitterent, quem eligi Romæ Papam vellent. Misit Benonem Episc. Tullensem. Qui se per Gallias in purpura pro Papa designato gerens, Cluniaci à Priore Hildebrando monetur, desisteret: Infandum esse ab laico dari Papam: Seque audiret; effecturum, vt Maiestas Imperialis non offenderetur; & Libertas Ecclesiæ non temeraretur. Parer; positaque purpura in cultu, peregrini Romam venit, & agente Hildebrando eligitur Papa, re-tento Tullenti Episcopatu.

Futuri honoris indicia præcessere: Vitus sibi fuit à leuè via aspera ductum in folio collocari, dicitque; Post quinquennium tibi sedes dabitur, vt sis Domino *fidelis seruus & prudens, quem. &c.*

Iamq; Romam initurus audiit can-

tales Angelos, *Dicit Dominus ego cogito cogitationes pacis, & non afflictionis.*

A deo sanctam duxit vitam, miraculis illustris.

Continuo plura per Germaniam frequentat Concilia labi & Simoniacæ & Luxuriæ Clericalis corrigendæ.

Anno 1053. Patauij tres Sanctos inuentos cum tribus Innocentibus solenniter Canonizat.

Anno 1054. Laborat in tollendo schismate Constantinopolitano.

In Concilio Romano & Vercellensi damnat Berengarium Sacramentarium.

Commutat quasdam terras cum Henr. Imp. Ducensque contra Northmannos, bonorum Ecclesiæ inuasores, victus tenetur honorificè captiuus.

Anno 1054. moritur. Iussit leprosum in suum ferrilectum, & curari; at eo disparente putatur fuisse Christus.

Episcopus quidam forte reliquerat puerum mutum Romæ abiens; puer ad sepulcrum S. Leonis excubat, orat; ei crescit lingua, loquitur recte. Alius loquentib. de eius Sanctitate, ait; Si is sanctus est, contrahat hunc mihi digitum. Ecce continuo irruenti cani suo in porcum dum manus iniicit, porcus eum mordicus prehensum digitum eneruat, vt contractus fieret. Sedit an. 5. M. 2. dies 8. Canonizatur.

151. VICTOR II. ex Episcopo Eistebensi designatur ab Imperatore Papa, Romam missus à Clero eligitur *an.* 1055.

Concilijs habitis incubit ad reformationem disciplinæ Ecclesiasticæ, & ne bona Ecclesiastica alienentur,

Diaconus ei calicem miscuerat veneno: consecratum eleuaturus non valuit: prostratus in preces cum admonito populo dum orat, Satan obsidet Diaconum; territus omnes ad instantiam orationis monet fugando diabolo.

Liberatus obsessus culpam fatetur.

Calix sacratus aræ inclusus asseruatur: Papa miraculose seruato.

Anno 1056. Henrico quinqueni stabilit Regnum Germaniæ: obit *an. 1057.* Sedit annos 2. Men. 3. dies 16.

151. S. STEPHANVS X. Gallus liberè & canonicè creatur *an. 1057.* Concilijs habitis reformat disciplinam ecclesiasticam, territus exemplo hoc: Romæ Presbyter concubiniarius negabat Conciliorum Statuta conscientias obligare.

Robustus valensque incumbit, moritur repentinâ. Petrus Damiani Iudex criminorum iubet sepeliri in cimiterio, ceu Sacerdotem; & sine cruce, processione cæterisque ritibus; sed sepultura asini.

Anno 1058. Florentiæ æger à S. Hugone Abbate Cluniacensi visitur; quo præsentè dæmon astans aufugit; abeunte reuertit: ergo Papa reuocatum orat, secum permaneat dæmoni fugando: moritur: corpus eius claret miraculis confectionum.

Sedit Mentis 7. dies 26.

152. NICOLAUS II. Burgundio canonicè creatur *anno 1058.* Corrupti pecunijs Romani intrudunt Mincium Benedictum; sed à Cardinalibus degradatum, inque carcere mortuum auarissimum.

An. 1059. celebrat Conc. Rom. contra Berengarium, hæresim abiurantem.

Ibidem decreuit, vt Pápæ eligendi & electi merita prius indicarentur Imperatori; cui sit ius non eligendi, sed proponendi quendam, ac deinde & defendendi.

Sed cum demum Imperatores hanc indulgentiam verterent in abusum eligendi; merito est eis adempta.

Normannis dat in feudum Calabriam, Siciliam, Apuliam; vindicatque Ecclesiam à tyrannis. Moritur *an. 1061.* Sedit annos 2. Men. 6. di. 1.

153. ALEXANDER II. canonicè creatur à Cardinalibus *anno 1061.* Factiosi per Imperatorem, curant intrudi Cadoloum, quem dicunt Honorium.

Anno 1064. celebrat Mantuæ Concilium pro sui confirmatione, & Cleri reformatione contra Simoniacos & Concubiniarios; & eos *an. 1065.* excommunicat, frustra cum arguente Petro Damiani.

Anno 1069. Henricum Regem cohibet à diuortio per minas excommunicationis.

Anno 1070. Episcopum Moguntinum Babergensem citat Romam ob Simoniam.

Æger sumpta digitorum ablutione monachi sanatur, & dedicat ecclesiam Cassinensem.

Anno 1073. Accusatum ab Episcopis Germ. Henricum Imperator. citat Romam ad dicendam causam: Moritur cum sedisset annos 11. Men. 6. Dies 22.

154. GREGORIUS VII. antea Hildebrandus Monachus Card. creatur canonicè *an. 1073.* approbante electione Hen-

Henrico Imp. Gallia Episcopis nequicquam obsistentibus. Exigit in Hispania censum S. Petro debitum. Anno 1074. compescit Saxones contra Henr. Imp. insurgentes. Plura frequentat Concilia contra Simoniacos & Concubinaros Clericos. Principes rebelles excommunicat, mittitque in eos exercitum.

Anno 1075. Missam celebrans ab ara abreptus à Quintio Romano carcera- tur; sed liberatus Henricum citat Romam causæ dicundæ; verum ab hoc in Conc. Wormatiensi abdicatur Pontificatu. At Papa Henricum & complices excommunicat, regno exiit, subditos à iuramento ei facto absoluit anno 1076. per Encyclicam: At à schismaticis retorquetur in eum excommunicatio. Anno 1077. Henricum pœnitentem sub conditione absoluit ab excommunicatione; seq; purgat ab obiectis. Excommunicat accipientes *Inuestituram* à laicis Principibus. Anno 1078. In Conc. Romano excommunicat schismaticos Episcopos. Itemq; & Nicephorum Imp. Orientis excommunicat. Anno 1079. Berengarium rursus in Con. excommunicat. Regem Poloniae abdicat à regno.

Anno 1080. Henricum Regem iterum excommunicat, regno exiit; & Rudolphum Regem Germ. confirmat. At Rex Henticus in pseudosynodo Brixienſi ipsi abrogat Pontificatum; surrogat contra eum Guibertum Antipapam. Anno 1081. Refutat hæresin Metensis Episcopi, *negantis posse Reges excommunicari à Pa-*

pa. Anno 1082. Pressus obsidione ab Henrico, Concilia contra eum celebrat; soluiturque obsidio per Robertum imploratum. A. 1085. Gesta eius contra Henricum diuinis Visionibus comprobantur, & moritur. Sedit annis 12. Men. 1. dieb. 3.

155. VICTOR III. Beneuentanus creatur anno 1085. canonicè, licet inuitus ex Abbate Cassinensi, disciplinæ monasticæ eximio reformatore, & Regi Henrico sana suadenti multis, etsi irrito euentu, An. 1086. Cassinum reuersus Patatus insignia deponit: at anno 1087. resumere persuasus confirmatur: & mitens in Africam copias ingenti pralio vincit Saracenos: & Concilio Beneuentano contra schismaticos celebrato, an. 1088. mortis præsciis obit. Sedit ann. 1. Men. 3.

156. VRBANVS I. Gallus creatur anno 1088. Canonicè. Ægrotus Cassini sanatur à S. Benedicto monacho. Cõfirmat excommunicationes in Henricũ, Guibertum, & Schismaticos. An. 1095. Post plurima celebrata Concilia Conrado Regi fidelitatem iuranti Rom. Ecclesiæ promittit Imperij coronam. Decernit *expeditionem in terram Sanctam*, ideoque in Conc. Claramontano indicit *Officium B. V. Mariae* Clericis. An. 1096. excommunicat Regem Franciæ; iterumque absoluit. An. 1098. comminatorias scribit Regi Hispaniæ in causa depositi Episc. Compottellani. Moritur an. 1099. Sedit an. 11. men. 4. di. 18. De prædictis explicatio in *Vatys.*

IMPERATORES OCCIDENTIS IN SÆCVLO XI.

14. HENRICVS II. Rex Germ. Anno Christi nati	Ob Episcopos relegatos diuinitus punitur.	1038
ex Duce Banaria coronatur Imperator I.	Ducem Capuanum redigit in ordinem: moritur.	1039
Item Rex Italiae procurat reformationem morum.	16. HENRICVS III. Imp. II. iura sibi arrogas ecclesiastica parit hæresin	
Humilitas eius mira in Conc. Francofurd.	Henricianam seu Politicam.	1046
Audit, post sex: omen Imperij.	Papam inique deponit, intrudit	
Romam it pro corona Imperij.	Clementem II. & ab hoc coronatur	1046
Coronatur cum certis ceremoniis: confirmatque donationes, & iura Ecclesie.	Imp.	
Bambergam facit vectigalem S. Petro.	Concilia frequentat in Ger. contra Simoniaros. Vexatus à læm, ob Episcopatum simoniace datum liberatur à S. Laurentio.	1047
S. Heriberto Epif. Col. iratus discit eius innocentiam diuinitus.	Manichæos patibulo damnat.	1052
In Græcos ducit profugatos, eos ex Italia.	Dat Victorem in Papā eligendum.	1054
Moritur uxoratus in Virginitate Sanctus.	Moritur, & demones ab eo per S. Laur. fugantur.	1056
15. CONRADVS II. Rex Germ. retardatur ab electione ob incestuosum contugium.	Disciplinis spontaneus se ipsum flagellauit.	1056
In rat Italiam & coronatur Imperator.	17. HENRICVS IV. Imp. III. infelici vaticinio nascitur.	1051
Ducens in Hungariam diuinitus impeditur.	A patre fit rex Germanie, Papāq. confirmat.	1056
Papam verum, expulsam à Romanis restituit.	Ius dedit ei Papa in Electione Papali, vt defendat à factiosis.	1059
Capit Lugdun. Epif. ob vitia.	Est in tutela S. Annonis Epif. Colo.	1062
	S. Annoni offensus eum spernit.	1066
	Cogitur non repuare uxorem excommunicandus.	1069

Cita-

Citatur Romam ad se purgandum obscure.	An. Ch. nati 1073	eum appellat Romam, praelium decli- nat. Demum Moritur: sepultus iube- tur à Papa effodi.	1106
Insurgunt in eum Saxones: de veditis Episcopis. absoluitur ab Legatis Apost. Metu excommunicationis & belli Saxonici simulat subiectionem.	1074	Permittit eum Papa sepeliri.	1111
IMPERATORES Orientis.			
Vormatia in pseudoconcilio depo- nit Papam: sed excommunicatur cum eo Roma: & accedit divina vindicta: Principes in eum insurgunt, eorum con- ditiones acceptat.	1076	85. CONSTANTINVS Porphy- rogenitus solitus Moritur.	1025 1028
Absoluitur ab Excomm. à Papa con- ditionaliter: Foedifragus excommuni- catur: Imperio abdicatur, substituto Rudolpho.	1077	86. ROMANVS succedit Imp. Ecclesia redditus auget 80. libris auri.	1028 1030
Dubio Marte cum Rudolpho decer- tat.	1078	Sanctus vir veneno tollitur ab Zoe uxore.	1034
A Papa excommunicatur, deponitur. In pseudoconc. Brixienti Papam ab- rogat, & surrogat ei Guibertum: Ro- dolphum praelio occidit.	1080	87. MICHAEL IV. Paphlagon adulter Zoes speciosissimus occiso Imp. succedit.	1034
Romam obsidet, Italiam vastat, à Guiberto coronatur.	1081	Imperij sedem transfert Theſsaloni- cam.	1038
Romam occupat, Consecrari facit Guibertum Papam.	1082	Arreptus à demone torquetur & nequit liberari 1034.	1039
Petit à Gregorio PP. fieri Synodum & impedit. Ab Antipapa coronatur: fu- gatur ex Italia.	1083	Moritur paenitens.	1041
Ingenti praelio vincitur in Germ.	1084	88. MICHAEL V. Calaphates in Zoen ingratus imperat vix annum, e- icitur, cecatur.	1041
Ab Urbano II. Papa excommunicatur Ingentibus fligitijs se obstringit.	1086	89. CONSTAN. Monachus resti- tuitur in imperium.	1042
Mathildis terras infestat: Ingens felus admittens in uxorem suam ex- communicatur: filiusq. ei rebellat.	1089	Ob pellicem deuenit in capitis discri- men.	1044
Eius heresis in Conc. Rom. excom- municatur.	1090	Moritur stante Schismate Lat. & Grecor.	1054
Cogitur in Conc. Mog. deponere im- periu, sed subycere Papa, rebellante ei filio Henrico.	1092	90. THEODORA imperat vidua 21. mens.	1055
Fuga elapsus declamat in filiu, contra	1102	91. MICHAEL VI. Stratonicus succedit.	1058
	1105	Cedit sponte Isacio Comneno. 92. ISACIVS Comnenus Imp. v. surpat sibi bona ecclesiastica.	1057 1057

Fulmi-

<i>Fulmine ictus in pœnam se abdicans proficitur Monasticen.</i>	Anno Christi nati	<i>Carceratur ab Alexio.</i>	1080
93. CONSTANTINVS Ducas imperat.	1059	97. ALEXIVS Comnenus Imp. vincitur à Northmānis in Thracia.	1081
<i>Moritur relicta Eudoxia Aug.</i>	1067	<i>Pœnitens de rapina Eccl. bonorum promulgat Bullam auream contrararios tales.</i>	1082
94. ROMANVS Diogenes assumitur ab Eudox.	1067	<i>Pecuniam dat Henrico Regi contra Robertum.</i>	1084
<i>A Turcis captus perpetuam pacem cum eis componit electoq. contra eum Michaele Duca mori cogitur.</i>	1071	<i>Petit absolutionem à Papa.</i>	1089
95. MICHAEL VII. Ducas Imperat. aeger sanatur ab Apocryfario Romano.	1072	<i>Mittit ad Concilium Placentinum pro paranda expeditione in Terram Sanctam.</i>	1085
<i>A Nicephoro Imperij inuasore detruditur in monasterium cum uxore & filio.</i>	1078	<i>Fit perfidus in Orthodoxos.</i>	1095
<i>Pro restitutione implorat Papam.</i>	1080	<i>Petit à Papa coronam Imper. Occident. contra Henricum hereticum.</i>	1112
96. NICEPHORVS Botoniatas excommunicatur à Papa ob inuasum imperium.	1078	<i>Moritur laudabilis in colligendis Decretis, fouendisq. viris doctis.</i>	1181

CONCILIA,

Sed PROVINCIALIA, vixvquam frequentiora contigit celebrari, atque hoc Æuo XI. ea potiora ad *Varia* referuo.

GENERALE ROMANVM in causa Berengarii relapsi Sacramentarij: & Electionis Papalis obseruandæ celebratur an. 1059. Iterumque alterum GENERALE ROMÆ an. 1075. contra Clericalem Luxuriam & Simoniam, prauosq. populi mores. &c.

SS. Patrum, & Doctorum Concordia sub Papis in Sæculo XI.

S. FVLBERTVS ex monacho Carnuti doctissimo, ann. 1007. creatur Episcopus Carnutensis, fortiter stat contra raptores Ecclesiasticorum bonorum, vitium quasi innatum Gallis. Vnde scriptis per-mouit hunc vt in pœnitentiam peregrinaretur Ierolimam, illum, vt Româ absolutionem peteret.

An. 1028. obiit Deipara prius ei pet-visum vbera præbente, cui & liberum scripsit laudum, & basilicam posuit, & eximie deuotus extitit. Spiritu prophetiæ claruit. Nam Berengarium, inter ceteros Clericos, assistentem ægri lecto, iussit expelli, vt cui insidere cacodæmonem cerneret: dirum ostentum sacramentariæ hæresios. Cui & occupauit epistola ad Deodatum, & alia ad Finardum de *veritate Eucharistica*.

Scri-

Scriptit etiam librum de officiorum Ecclesiasticorum varietate.

S. BVRCHARDVS Episc. Wormatiensis scripsit *viginti libros Decretorum* ex Concilijs, Pontificibus, & Sanctis Patribus. Claruit sanctitate. Vixit anno 1026.

BERNO Abbas Augiensis vixit sub annum 1030. Scripsit *de rebus ad Missam pertinentibus*, & vitam Sancti Vdalrici.

GLABER Rodolphus Monachus, scripsit historiam sui temporis, *sub ann. 1040.*

HERMANNVS CONTRACTVS Monachus Augiensis, & Comes scripsit *chronicon de sex aetibus mundi: Salus Regina, Veni S. Spiritus, & emitte. &c.* Claruit *sub an. 1050.*

LEO IX. Papa *sub an. 1050.* scripsit *de erroribus Graecorum & Homilias. &c.* Vide supra.

HVMBERTVS Cardinalis, & Legatus Sancti Leonis in causa schismatis Graecorum componendi. Scripsit *de Azimo, Ieiunio Sabbati.* Claruit *sub ann. 1050.*

PETRVS DAMIANI Rauennas monachus, dein Episcopus Ostiensis & Cardinalis, austeram vitam sectator. Anno 1033, inuehitur in Simoniam intrusi Benedicti IX. Anno 1049. Scribit contra fornicarios Clericos. Anno 1052. Confutat haeresin de reordinandis per Simoniacos ordinatis. Anno 1057. inuitus creatur Cardinalis, ac anno 1059. missionem petit in cassum: anno 1061. tamen abdicato Cardinalatu eremum repetit: vbi multis rebus praecclare gestis, fit clarior miraculis & sanctita-

te, & moritur anno 1072. Quae scribit in epist. 5. de animabus defunctorum visi de lacu inferni exire specie auicularum, & die Dominico mitius patitur sunt fabulis similtiora.

Epistola ad Firminum arguit Sanctum Leonem quod bellum gerat in Nortmannos, quasi Papae ἀπερον. Sed errat: nam bellabat ut habens dominium temporale. Epistola ad Henricum scribit, Christum 30. anno aetatis factum Sacerdotem; & Liberium Papam esse haereticum: At errat utroque: nam Christus a puncto conceptionis habuit omnem gratiam; De Liborio *Bel. l. 4. de Pont. c. 9.*

S. GREGORIVS VII. Papa Volumen epistolarum conscripsit. Vide supra inter Papas.

LANFRANCVS Archiep. Cantuar. fit inuitus anno 1070. & Legatus Apostolicus in Anglia anno 1071. Suspectus anno 1050. haeresios Berengarianae se purgat in Concil. Romano disputatione contra Berengarium: Quem & scriptis confutat *an. 1059.* Moritur *an. 1089.* Conuictum Berengarium ita mouit, ut suum librum haeresios in ignem iniiceret.

GVITMANNVS Episc. Auerfanus *sub an. 1070.* scripsit libros tres de veritate Eucharistiae; Item SS. Trinitate, & Christi Humanitate. Scrupulose negauit, Species sacramentales posse corrumpi: Ut vere possunt, citra iniuriam Corporis Dominici.

GEORGIVS CEDRENVS historicus ab O. C. *ad an. 1057.*

IOAN. CVROSALATA historicus ab an. Christi 811. *ad 1081.*

gg THEO.

Theophylactus Archiepis. Bulgarorum sub an. 1071. Commentator Biblicus: sed schismaticus, non credens S. Sanctum à Patre, Filioque procedere,

S. Anselmus Mantuanus, Episcopus Lucensis. Anno 1073. reuicit ab Henrico Rege accipere inuestituram. S. Mathildem Comitissam informat. Dira patitur reformationi Clericorum intentus. Guibertum Antipapam perstringit, anno 1080. Mitra S. Gregorij sanat Episcopum Mantuanum anno 1085. Moritur miraculis inelytus a. 1086. & scriptis.

S. Anselmus Cantuarien. Archiepiscopus factus anno 1093. agit contra Inuestituras laicales: ideo ab Rege & Episc. agitur in exilium an. 1095. inde reuocatur anno 1100. Iterumque anno 1103. omnibus bonis & Episcopatu spoliatur à Rege ob inuestituras eas confutatas. Obiit an. 1109.

Anselmus Laudunensis Scholasticus sub an. 1077. autor *Glossæ interlinearis*. &c.

Bertoldus Cõstanti. histor. obiit a. 1100.

Micrologus de obseruationibus Ecclesiasticis, sub an. 1080.

Occumenius & *Olimpiodorus* Græci scripserunt catenas è S. Patribus; ille in Acta Apost. & Epistolas Pauli: iste in Iob.

Lambertus Schafnaburgensis historicus ab O. C. ad an. 1077.

Ingulphus Abbas in Anglia sub a. 1050. de Monasterijs Angliæ.

Marianus Scotus Monachus Fuldenfis historicus Chronic. ab O. C. ad an. 1083.

B. Bruno Carthusianorum autor Colonienfis anno 1086. Commentator in Psalmos & Paulum, obiit an. 1101. Rogerium Comitem per visionem liberat ab insidijs an. 1096.

Iuo Episcopus Carnotensis, acerrimus impugnator laicalis Inuestituræ per Angliam & Franciam: Scripsit *volumen Decretorũ*: De diuinis & ecclesiasticis scriptorib⁹: Sermones librũ de Corpore Domini: Epistolas ab a. 1092. vsq; ad a. 1112.

Euthymius, *Algerus*, *Decentius*, *Hermopolus*.

Dogmata Ecclesiæ Romano-Catholicæ, Nouatoribus contraria: Exempli gratia.

Missa ritus docuit *Berno* Augensis li. de Officio Missæ. *Hildeburtus* Carnomannensis. *S. Anselmus* Cantuar. *Iuo* Carnotensis in sermonibus de rebus eccles. *Micrologus* de Diuin. Officijs. *Constantinus* in Ordine Romano, *Burhardus* *Guitmondus*. *Lanfrancus*: & ceteri, qui *Berengarium* expugnauerunt.

II. *Gratiam Dei*, *Fidem*, *Iustificatiõem* Romano-catholicæ asserunt: *Anselmus* li. Cur Deus homo, c. 9. & li. 10. de Concordia præsci. & prædest. Et li. de Concor. gratiæ & liberi arb. Et li. de medit. redempt. humanæ c. 7. & in Rom 3. & 7. Et in 1. Cor. 3. *Algerus* lib de Euch. c. 2. *Berno* *hermone* de Nat. Dom.

III. *Eucharistia* veritatẽ, *Sacrificiũ*, *Trãsubstantiationẽ*, *Adorationẽ*, *Missã* docet *Algerus* li. 6. de Euch. *Berno* ser. de Paschate. Et li. de Concor. offi. *Pe. Dam.* ep. ad Blancã. *Adelmã* ep. ad Berengarium. *Lanfrancus* li. aduersus Bereng. *Anselmus* c. 10. & 11. in 1. Cor. 7. & in Heb 10. *Albericus* de Sacramẽto. *Guitmondus* de Sacram. *Hilbertus* in respõ. ad Nicetæ librũ *Iuo* de cõuenientia Vet. & Noui Sacerdotij. *Extracta* de significatione indum. Sacerdota. *Euthym.* in Panoplia part. 2. tit. 21.

IV. Pœnitentiã & eius Partes docuerunt:

Anselm. li. simil. c. 99. & seqq. & c. 144. *Iuo* ep. 34. *Minardus* ad Guntherum de fide. *Euthymius* in Panoplia.

V. *Claves Ecclesiæ*, & *Absolutionem* docuit *Anselmus* in Mat. 16. *Iuo* & *Damianus* in epistolis. *Euthymius* in Panoplia.

VI. *Cõfirmationē*, & *reliqua Sacramenta*, *eorūq; usū* docuit *Algerus* li. 3. de Euch. c. 4. *Minardus* ep. ad Gnath. *Anselmus* multis libris totis. *Berno* serm. de Pentecost. *Iuo* pluribus in locis ex professo. *Microl.* &c.

VII. *Baptismi effectus*, *Necessitatē*, *alienā fidē in eo*, *Ceremonias* docuit *Anselmus* in Mat. 3. & 15. & in 1. Cor. 4. *Algerus* li. 3. de Euch. c. 4. 6. 7. *Iuo* de Sacr. Neophitorū: Et de Sacramentorū dedicatione *Leõtius* & *Hermenop.* de sectis. *Euthy.* in Panoplia.

VIII. *Præmatum sedis Apostolicæ* docuit *Berno* ep. ad Reg. Hungariz. *Lansfrancus* de Eucharistia. *Anselm.* in Mat. 16. *Humbertus* contra Nicetam.

IX. *SS. preces suffragia*, *Inuocationē*, *Reliquias*, *Imagines*, *Festa* docuit *Berno* l. de diuin. dæmonū contemnenda; Ser. 1. & 2. de S. Marco, & alibi. *Anselm.* li. de excellentia B. V. *Iuo* ser. de Sacr. dedicatione: Et li. de conuenientia Sacerdotij. *Pe. Damian.* inuectiua in Cadaloū. *Euthym.* in Panoplia *Leontius*, & *Hermenop.* in Sectis.

X. *Liberum Arbitr.* & *Bona opera necessaria* docuit *Anselm.* dialogo de lib. arb. Et de simil. c. 182. Et li. de concordia Grat. & li. arb. Et li. de lapsu hominis 2. & alibi. *Berno* sermone de Resur. Dom.

XI. *Purgatorium*, & *preces pro defunctis* asseruit *Anselmus* in Mat. 5. & 12. Et in 1. Cor. 3. *Algerus*, & *Berno* in Epist. *Euthym.* in Panoplia; Et Græci omnes in Euangelistas. &c.

Hæresiarchæ Diffoni Papis in Sæculo XI.

Græci Schismatici tamen cœperint in Sæc. IX. an. 878. occasione Photij cõtra S. Ichna. Cõstantinop. intrusi; tamē hoc Sæc. XI. in apertū Schisma eruperāt te- te ab Rom. Ecclesia diuidētes: *Heresesq;* has piteas professi sunt: *Spiritum S. à solo Patre procedere.* 2. *Missam non in Azymo celebrandam.* 3. *Præmatum summi Pontificis nõ esse Roma.* &c. Vide S. Antoniuū in summa hist. par. 3. tit. 22.

Berengarius Andegau. Archidiaconus publicauit, quē errorē prius insinuauit in Gallia Leutharic. Benonen. Archiep. Quē primus Robertus Rex Franciæ refutauit, & metu Episcopatū adimēdi cõpressit. *Berengariū* vero a. 1004. primus increpuit *Adelman.* Epif. Brixien. At S. *Fulbertus* Episc. Carnot. an. 1028. morturus suū illū degenerē discipulum, vt à dæmone infestum, conclaui expellit.

An. 1035. autem erupit cum pluribus corruptis fingens: 1. *Non esse verū Corpus & Sanguinē Christi in Euchar. sed Figuram merā.* An. 1050. dānantur in Conc. Ro. & Vercell. anathematizat errorem suum in Conc. Rom. & Turon.

At an. 1055. repetiit errorem sic mutatum, vt doceret, *Cum corpore Christi esse etiam substantiam panis.* Mox plurimorum scriptis, ac miraculis quoq; Sanctorum refutatus, a. 1079. canit palinodiam in Conc. Romano. Vtrum pœnitens obierit an. 1088. sub iudice lis est.

Demum addidit istis; *Paruulos non esse baptizandos, sed adultos.* Ecce Patri-

archam Antibaptistarū in hoc: Lutheranorum in Impanatione: Zyvingliano- rum & Calvinistarum in veritatis Eu- charisticæ negatione.

HENRICVS Rex Germaniæ, vt Oc- cidentale sibi arrogaret Imperium, im- pia prælumpione *in res & personas eccle- siasticas sibi usurpauit Iudicium*; eoque autorem anno 1046. se fecit hæresios HENRICIANORVM; similis Hero- dianis: Quam hodie POLITICI mordi- cus amplectuntur. Sed eam denique *an- no 1047.* traditus Satanæ, ac vltula- tus Henricus vsque ad mortem, est & detestatus, & persecutus cum Papis eam damnātibus sub nomine Hæresis SIMO- NIACÆ.

Huic cōtraria ANTISIMONIA CA ex- titit eorum *an. 1052* qui asseriebant, *Simo- niacos nullum S. Ordinis Actum efficaciter exercere*: ac proinde Non vere Ordinare, Transubstantiare, Aboluere, ideoque talia iteranda esse. Contra hos scripsit librum S. Pet. Damiani.

CADALOVVS per vim intrusus pseu- dopapæ *a. 1061.* increpitus & cōfutatus à S. Damia, vt Clerū deteriorē sibi cōci- liaret, *liberā fecit luxuriā* clero, vt ea hære- sis iam diceretur CADALOIT. non am- plius Nicolaitarum. Extincti *an. 1065.* crescere cœperunt de nomine: at in re manserunt *Concubinarij.*

De Incestuosorū hæresi orta, diuinitusq; vindicata vide *an. 1065.*

Schismatici, præsertim tempore Hen- ricus III. Imp. turbulentissimi, dicebātur, qui ob defensionē hæresios & Simonia- cæ, & Concubinariæ sese ab Eccl. Rom. separantes eandem infestabant per Gal- liam, Italiam & Germaniam: cætera o-

mnia Romano cath. & credebant, & ob- seruabant. A quibus, quotquot floru- runt Sancti vita & miraculis, fuerunt tā alieni, quā Eccl. Rom. consentientes.

V A R I A

Testinonia Fidei historica
in Sæculo XI.

AN. MI. Orta Parisijs opinatio famā inuasit; & vero prædicari cœpit Gallia tota; crediq; per orbem: sed & cordate à doctis ac sanioribus refutari persuasio, hoc sæculo millesimo appariturum An- tichristum, extremo Iudicio, mundi; sine subsecuturo. Ex hoc id contigit in- dicio: quo anno Annunciatio Domini- ca incidit in Dominicam, cum orbi vltimum fore: sicq; hoc cecidit an. Ac- cedebant prodigia insolentis Cometa, chasmatiq; in cælo ignei, & Ordinum statuū; pene omnium obscena de praua- tio: persuadebant id quoq; clades, quæ plures præierant, morum corruptio, Romanaque schismata.

S. Abbo Floriacensis errorem scriptis primus confutauit, atq; confodit.

Ex eo terrore plurima Romæ cōstru- cta sunt monasteria & templa: quadra- ginta monialibus, totidem monachis, sexaginta Canonicis, solū intra urbem: ex- tra, plura. Tanto felicior surrexit è rudi- ribus Roma sepulta, S. Romuald. Rauenna monuit Ottonē penitentia inicitæ ob casū Crescentium, eiusq; raptā vxor- em: promiserat se monasterium cōstru- cturum. Volenti prius ire Romam illi componendæ, ait Romualdus: Si Ro- manieris, Rauennā non videbis, Diētū factum, Nā ibi intoxicatas chirothecas induens obiit. Has pro munere dedit ei
Cre-

Crescentiana, dolens quod eam non duceret uxorem, nec crearet Imperatricem, ut ei addiderat.

AN. MII. Otto III. Imp. obiit, cumque eo stemma Ottonicum interijt: Nimius fuit Papparum Dominus & intrusus schismaticorum.

Henricus à S. VVolfango eductus, Moguntia à S. VVilgifo vngitur Rex Germ.

S. Stephanus Rex Hungariam implet Ecclesiis, monasterijs: B. V. Mariam delegit Patronam regni: vnde incolæ eam tantum DOMINAM appellant. Id nomen locale iam factum est vniuersale.

Idem Hungariae Apostolus traduxit ad Christum Transiluaniam de Guila Principe triumphans.

Northmanni XL. ex Ierosolymitana peregrinatione reduces viso Salernū à Saracenis obsideri, poposcerunt equos, & ingentem Saracenorum exercitum fuderunt: oblata & spolia & dona renuerunt, professi, amore Christi & fidei sese pugnasse.

Missis tamen ex Italia donis alij è Nortmannia in hanc pelliciebantur.

AN. MIII. Certatim orbe toto fit templorum innouatio, ut nationes ac vrbes contenderent de ornatu: Putatur, eo, quod metum cernerent vanum fuisse de mundi interitu peruulgato.

AN. MIV. Robertus Rex Galliae interest Concilij, sed ut Episcoporum feruus. Visis Episcopi pedibus pendulis altiores in subsellio, dispexit de suppedaneo: attulit; supposuit.

Leutharicus Archiep. Senonensis

communione præbens, dicebat; *Si dignus es, accipe.* Eum Rex arguit, ut notuatorem; quasi indigni non acciperent Corpus Christi verum, & ipsum. Compressitque eum minis adimendi Archiepiscopatus præudentem Berengario, & Sacramentarijs. Istum primus increpuit per epistolam Adelmānus Episc. Brixienensis.

Romæ catharris subito multi suffocabantur: Quidam oppressus deuouet se S. Alexij seruitio; edit vota monastica; liberaturque à suffocatione; & seruatur à dæmonibus, eo frustratis, ac visis specie equestris turmae intra portam monasterij, ut raperent eum.

AN. MV. Henricus Rex Ecclesiasticae amans disciplinae ac reuerentiae in Conc. Tremonensi orat Episcopos, ut Cleri, populique mores corrigant. Felix inceptis vincit in Italia Longobardos, obtinetque regnum, gradumque facit ad Imperium.

AN. MV I. Henricus Rex Germ. in Conc. Fracofurdano allocuturus Episcopos, stratus humi iacet, dum ab VVillegifo Moguntino Archiep. leuaretur; petit dein Bambergæ Episcopatum institui.

AN. MVII. S. VVolfgangus ei apprensus ostendit ad murum S. Emericamni. *Post sex:* idque interpretatur ad mortem post sex dies, menses, annos; sed portendebatur Imperium, quod ei sexto post anno Papa contulit. Ipse suis humeris vita functū S. Romualdū baiulat ad sepulcrum Ratisbonæ.

S. Fulbertus Episc. Carnotensis est mirificus impugnator laicalis inuestiturae.

AN. MVIII. Senonis sanctorum reliquiae sunt eleuatae; in his particula virgæ Mosaicae.

S. Bruno cum 18. socijs, à Papa missus Apostolus Prussorum, est in prædicatione Euangelij affectus martyrio.

S. Bonifacius Russorum Apostolus à Papa missus, pauper & nudipes prædicabat. Princeps accersitū tentat oblatis ei donis amplissimis, ut auri cupidus; qui in tam vilibus incederet; at speretis muneribus reuertenti pontificalibus induto ait; Nunc scimus, quia te ad uanam doctrinam impulit veritatis ignorantia, non paupertatis inopia. Si tamen pyram illæsus transferis, credemus. Extruuntur duæ luculentissimæ, quas aqua lustrali conspergit & thurificat, transitque innoxius; & Rex cum Russis Sacra Christiana amplexati venerantur. At Regis frater S. Bonifacium contrucidat.

AN. MIX. Iudæi, per fugitium feruum, specie peregrini, dant literas, eius baculo inclusas, ad Principem Babylonis; ni Ierosolymitanum euereret templum, Christianos regnum eius occupaturos; (adeo frequens isthuc erat peregrinatio) Cum igitur aquaretur solo, Sepulcrum Domini erui nequiuit. Cognita Iudæorum technâ, protinus ubique actantur, fugantur; cum vlllo quicquã agere verantur Christiani; multi sese necabant ipsos desperati. Regis tamē genetrix templum instaurat; & Fideles orbe toto missis ad eam muneribus opitulantur.

AN. MXI. Miles germanus rapuit bona S. Clementis, ut tectum inde pararet. At vel in cubili inuaditur à muribus; in turri è laqueari aream suspendit, ut

in ea se tueretur; at obrutus & ibi corroditur à muribus.

Dani vastant Angliam, Cantuariam obsidentes cholericis passionibus puniuntur diuinitus. S. Elphegus Episcopus supplices sibi dato pane benedictio lanat, seruat.

AN. MXII. Ingrati Dani ab S. Elphego Cantuariensi poscunt litrum; negantemque trucidant. Ecce vindictam: Duces duo sese enecant, alius à dæmone obsessus furit; alij aliter percuntibus Dani repetunt Classem terrore fugituri; at tempestate pereunt naues 160. alij 65. ad barbaras oras disiectis, ubi ab incolis mactantur omnes ut insidiatores: cæteri cum Anglis pacificentes quidem vno tamen omnes die occiduntur.

AN. MXIII. Benedictus VIII. PP. intruso contra eum Gregorio, confugit ad S. Henricū Regem in Saxoniam: a quo ductis Romam copijs restitutus offert ei dono POMVM IMPERIALE aureum eum eminente cruce; quo primus vteretur Insigni. Rebutq; compositis Romæ, Imperium confert eidem rite vncto & coronato cum Chugundè.

AN. MXIV. Percunctanti S. Henrico; cur Romæ cantato S. Euangelio non cantaretur & Credo? Papa respondit: Quia Roma nulla unquam hæc fuit infecta. Ab Imperatore tamen persuasus Pontifex cantari Credo instituit; Cui & Patrimonium S. Petri S. Henricus confirmavit, suam vero Coronam donavit S. Odiloni Abbari; qui eam, seuiente fame, diuisit inter egenos.

Suanus Rex Danorum euasans

An.

Angliam dum ingens ei litrum imponit, in medio exercitu à S. Eadmundo inuisibiliter confoditur.

AN. M X V. *Ernestus* Alemanix Dux in venatione fortuito ictus telo, quod Sacerdote careret, omnes suos conuocat, palam peccata sua confessus obit pœnitens.

AN. M X VI. Illustris fidei testis *Simeon Armenus* fuit monachus ex eremo Romam veniens, obcultum incultum creditus Manichæus à quodam reus peragitur; At cum in Concilio se purgasset examinatus, accusator à demone arripitur; Simeon cum manus impositione curat: q̄ multis ibi fieret inelytus miraculis, clā abscedenti Pisis obuius, vt homo, dæmon percunctatur; quo pergit monachæ; eo reddente, quo *Deus voluerit*, Satan disparuit. Iudæus disputaculus negans ei, Christum ex Virgine natum; momento corruit mortuus. &c.

AN. M X VII. Robertus Rex Galix per Conc. Aurel. adiudicat igni Manichæos.

Læti eunt: illæsi diu in flammis; demū clamore in medio tali: *Ab decepti sumus!* extrahendi ab Orthodoxis in puncto corruunt in cinerē, vt nec os superesset.

Romā ipso Veneris sancto inmanibus quasi à ventis; multis ea mortem attulit vis; fuitque compertum ex Iudæo prodente, Iudæos tunc cum *Imagine Christi* egisse eadem, quæ olim cum Christo. Cunctis capite plexis illicō venti remisere.

AN. M X I X. Kiuouia metropolis Russiæ sola 400. templa numerabatur; ad eo vigebar religio, vt qui ieiuniū *Quadragesimale* violasset, ei dentes excuteretur.

AN. M X I X. Papæ Bambergensem ecclesiam dedicante, & Episcopatum confirmante, S. Henricus Imp & Petro facit eā vestrigalem, vt annuè penderet Papæ album equum ornatum, & centum marchas.

Has dein Pontifex Conrado remisit accepta Beneuento.

AN. M X X. S. *Henricus* maleuolis credens contra S. *Heribertum* Episc. Colon. Citans eum febrī decumbentem adit ipse iratus: at per quietem monitus, nil alperere diceret, faceretue, illi se submittit; aperitque factam sibi monitionem. Altera nocte media Rex in cubiculum Sancti; sed in Oratorio eum reperit de more precibus inuigilantem. Vbi supplex rite confessus absoluitur à Sancto; subijciente: Nunquam hic nos videbimus.

AN. M X X I. Mortuo S. Heriberto Imp. pro eo passim Missas ac eleemosynas fieri carat.

AN. M X X II. Rogatu Papæ Imp. Henricus ducit in Italiam contra Græcos, eam intestantes; Obsidet Troiam; iubet dedi, aut æquandam solo cunctis maclandis; Ciues emittunt pueros clamantes *Kyrieleyson*; Miseretur eorum, Mox à calculo sanatur per apparentē S. Bened. cui⁹ cœnobio regia dat munera.

AN. M X X I V. Benedictus VIII. PP. moritur. Visus atro in equo, Capuanum Episcopum iubet, vt suus germanus iam Papa relictas à se pecunias erogat pro anima sua pauperibus.

Idem apparens Portuensi Episcopo dicit ab S. Odilone se *panis Purgatorij* liberandum fore, quo audito S. Odilo suffragia Missasque à suis fieri præcipit, &c.

& eleemosynas, donec liberatus ei in capitulo apparens gratias ageret.

Græci Constantinopolitani vendicant sibi nomen *Episcopi VNIVERSALIS*, missa Romam legatione.

Atque ex hoc in publicum schisma eruperunt, cœptum à Photio anno 878.

Henricus Imp. obiturus circumstantibus ait proceribus: *Recipite, quam mihi tradidistis, Virginem vestram.* Passa tamen calumniam se purgavit, viuos carbones illæsis manibus nudis gestans. Successit in Imperio Conradus Henrici Ducis Wormatiæ filius, nominatus ab S. Henrico.

AN. MXXV. *Anniuersario S. Henrici rite patrato, S. Chunegunda se exuta purpurâ induit griseâ, acceptoque S. velo monialis profitetur.*

Aquitaniæ Dux Wilhelmus inuenit *Caput S. Ioannis Baptiste*: ad quod Rex Franciæ, populique innumeri religionis causa peregrinantur cum *Processionibus*.

AN. MXXVI. *S. Burghardus* Episc. Herbi. paralyticus, aduentante Conrado Rege orat sanari, quoad abisset Romam ducens: dein se lauat, induit albis, communicat. &c. cæteraque sibi funeralsia parans, suos exhortatur, & obdormit.

Solum tres reliquit denarios, cilicium, ferreamque catenam.

AN. MXXVII. Conradus Rex Italianam rebellem edomat: Romæ Imperator coronatur; datque filiam Canuto Regi Angliæ, tunc ibi peregrino. Hic reuertens in Angliam Papiæ magno *emit brachium S. Augustini*: Vnde Ariano Longobardo sumpta occasio *nundinandi pseudoreliquijs*, fingens se quot nocti-

bus ab angelo rapi, docerique de reliquijs occultis.

Miranda Dei permissio! Fertur aliquos talibus pseudoreliquijs sanitatem consecutos: haud dubie vel operâ diaboli impostoris; aut vana hominum persuasione.

Emptas alicuius Iusti, ficto nomine; sed malefici capitis olim damnati, reliquias Manfridus Italiæ Marchio deposuit in templo. Vbi monachi noctu vident ætiopes ex capsâ prodire, exireque templo.

Publicatur fraus; dementata tamen plebs ægrè credebat.

Multis tunc ariana Lombardia Saticis illusionibus fascinabatur.

S. Romualdus canonizatur, ritu hoc tunc vtitur; scil. vt petentibus Papa concederet aram supra corpus Sancti collocare.

AN. MXXVIII. *S. Fulbertus* ante obitum prodit Berengarium hereticum, vt ab Satana infessum.

Noctu uegi in *S. Olau* Regem suum insurgunt, quod augures, magosque toto regno plecteret morte; ideoque à Dynastis clam noctu contrucidatur.

AN. MXXIX. Robertus Rex Galliæ, ab moriente patre, viuique exemplo edoctus, in præcipuo honore habuit *Sanctos certos regni tutelares*.

Lemouicente Conc. pluraque alia disputant, An S. Martialis à S. Petro missus, sit Apostoli nomine honorandus.

Huc demum Pontificis Rom. opus decisione fuit data anno 1031.

AN. MXXX. Conradus Imp. ducit in Hungariam contra Stephanum. Hoc

Hoc Deiparæ commendante regnum, ecce postridie, stante vtrinque acie, ad singulos Duces Germanos aduolat nuncius cum literis Imperatoris, eos reuocantis.

At ignarus rei, factum miratur, ratus esse defectionem suorum, causam quaerit: negat à se quemquam missum: agnoscit diuinitus id accidisse.

Statuit igitur nunquam attentare Pannoniam.

S. *Sigfridus*, rogatu Olai Regis, venit cum pluribus in Gothiam, Christum genti prædicaturus. Ibi Vexionij primum Sacrum Missæ celebrans sub papilionibus, cernitur à Præfecto regio eleuare Puellum: Rex cum gente subiungunt colla iugo Christi.

AN. MXXXI. S. Dominicus Soranus multis illustrat miraculis Ecclesiam viuus, ac mortuus.

AN. MXXXII. Rex Nauarræ Sancius feram telo confixurus, ad S. Antonini Martyris sepulcrum consistentem, brachium sibi obtorpuisse sentit. Cognito loco sacro & culpam agnoscens recipit vires.

Gratus instaurat templum, addit monasterium; urbemque ibi olim Palentinam resuscitat.

AN. MXXXIII. Ecclesia Romana patitur, non facit mala in schismatis. Vnde intrusus ab Alberico, Comite Tusculano, duodennis filius suus in Sedem Apostolicam, tolerabatur.

Frequens hoc præteritoque sæculo malum! Ferendum, quod mutari nequibat, in tali & comitum, & Imperatorum potentia, & aui factiosi inconstantia.

Robertus Rex Franciæ obit Sanctus, miraculis clarus, in egenos mirè benignus.

In præcipuis 8. ciuitatibus regni singulis pascebat mille pauperes; in quadragesima ipse manibus porrigebat cibum quotidie ducentis, ministrabat flexo poplite: in cæna Domini 180. pauperibus lauabat pedes cilicio indutus. Noctes Christi natales, Paschæ, Pentecostes ducebat insomnes, frequens in Synaxi, quotidianus in Missa. &c. Communicaturus pridianam noctem in precibus ducebat: aqua benedicta semper vsus. &c.

AN. MXXXIV. In Conc. Lamouicensi, act. 2. refert Episc. Caturcensis, militem prædonem à se excommunicatum obijisse; sepultum à suis in cimiterio quinquies procul eiectum humo fuisse repertum.

Romani Imp. Orient. vxor Zoë deperijt aurifabrum Michaellem speciosissimum; venenat Romanum ipsa, demum Michael suffocat in Cæna Domini.

Obsessus mox à Dæmone fit deformis.

Meiceslao Poloniæ Rege mortuo, Reginaque cum liberis ob superbiam pulsà, Cazimirus filius fit monachus Cluniaci, duranteque polycratiâ tenuit septenne interregnum.

AN. MXXXV. Berengarius Archidiaconus Andegau. fauente Brunone Episc. Andeg. vulgant hæresim; negantes Veritatem Eucharistiæ, baptismum paruulorum, & Matrimonium.

Episcopus Leodiensis suadet Henrico Regi ad Papam deferret; quod hu-

hh ius

ius solius esset Episcopum condemna-
re, non Concilij prouincialis.

AN. MXXXVII. Dum *Conradus* à
Papa sub Missa coronatur Imperator,
tanta sunt elisa fulmina, vt hi mente, il-
li vita exciderent: visusque est *S. Ambro-
sius* minitari Imperatori.

Tunc simul *Poppo Treuir. Archiep.*
impetrauit *canonizari S. Simeonem* ana-
choretam.

AN. MXXXVIII. *Pandolphus*
Dux Capuanus monachis *Casini* fer-
uum præfecit: misitque alium, qui rape-
ret inde thesaurum: at hunc subita pro-
strauit epilepsia.

Imperator illum exiit Ducatu ab
monachis accularum. Demum à vena-
tore in silua ab obujs monachis sese te-
qui iussus, ducitur ad lacum obscenum;
cernitque in eo Ducem iam vita per-
functum dire torqueri, clamantem: etsi
ob innumera scelera patiar; hic tamen
ob raptum monachis calicem discrucior:
eum iube reddi ab vxore mea, &
pœnis subleuabor. Paret ille: & obit.

S. Stephanus Rex Hungariæ ipso *As-
sumptionis Mariæ* sanctè emigrat in
cœlum; mirificus cultor *Deiparæ* &
gentium barbararum *Apostolus*.

S. Lucia corpus captis *Syraculis* trans-
fertur *Constantinopolim*.

AN. MXXXIX. *Conrado* Imp. re-
pentinà mortuo, eius filius *Henricus II.*
succedit in regno *Germ.*

AN. MXL. Ex hoc vacat Imperium
Occidentale per sexennium.

Obit *S. Chune Gundis* virgo, se iussam
sepeliri pauperulam ad latus sui fratris
mariti *S. Henrici I. Imp.*

Saraceni occupatâ *Siciliâ* *Messa-*

nam obsidentes, à paucis, antè sub *Missæ*
Sacrificio communicatis, plurimi exdun-
tur, fugantur.

Conimbricam à *Mauris* obsellam
Rex *ope S. Iacobi*, in acie visî præliari, vin-
dicauit. *Græcus* *Compostellam* pere-
grinans risit dicens: *Piscatoris* fuit, non
bellatoris; nocte proxima grauitè ab eo
increpatur.

AN. MXLI. *Poloni* proceres, cladi-
bus fessi, & interregno, per *Legatos* ab
S. Odilone ex *Cluniaco* repetunt *Ca-
zimitum* ad regnum: qui sui se iuris esse
negauit, vri iam professum & subdiaconum.
Papam adeunt, impetrant ab v-
troque absolui, in spem prolis regiæ;
Sedit ita: vt *Poloni* rasi coronam; fasciam
que ex collo instar stola gerant ad dex-
trum humerum pendulam; & scapula-
re album in festis *B. V. Mariæ*; *S. Petro*
ad lucernam perpetem pendant de sin-
gulis capitibus numinum, præter nobi-
les & clerum & religiosos. *Cazimirus* du-
ctæ *Mariæ Imp.* *Orient.* nomè mutauit
in hororem *B. V. Mariæ*; & schisma
Græcorum simul composuit.

AN. M. LII. *S. Gerardus* *Epif. stola*
indutus dixit *Ouoni* tyrânno *Hungariæ*:

S. Quadragesimæ obseruatio est peccatori-
bus pro venia, iustis pro præmio; tu vti-
nullam mereris tyranne; gladio regnum ra-
pisti, anno tertio gladio peribis. *Di-*
que factum.

AN. MXLIII. *S. Euardus* *Rex* *An-
glia* cum coniuge vixit in perpetua *Vir-
ginitate*.

AN. MXLIV. *Benedictus* *Romæ* residebat in *Laterano*, *Syluester*
III. in *Sancta Matia maiore*:

Gratianus Presbyter vtriq; persuasit
vt

vt seruata reddituum parte se abdicarent Pontificatu, & ecce ipse ab omnibus eligitur Papa dictus Gregorius VI. Reformator Ecclesiae mirificus.

AN. MXLV. Cazimirus Rex Poloniae paucis vicit plurimos Russos, violo pugnare cum eo viro candido.

Gratus Deo misit Romam denarium S. Petri, eamque Capitationem in Comitibus consensu procerum fecit esse perennem.

Normanni diripuerunt fundos Cassinenses; monachi in eos arma sumentes, fuderunt pauci cunctos, ablataque recuperarunt.

Sed visus est S. Benedictus in confictu praedari: vnde tela, saxa, armaque hostium in ipsos retorta vertebantur.

AN. MXLVI. Henricus Rex fit autor heresis Henricianae, seu Politicorum.

Nam Romam aduolans ecclesiastica iudicia sibi usurpauit; Episcopum Raucennatem coactio Concilio exautorauit; Gregorium VI. PP. iudicauit iuxta delationes factioforum, & Episcopum Bambergensem intrusit in Papam dictum Clementem II. Gregorio VI. tunc pacis causa seipsum abdicante.

Clemens eum cum Agnete coronat & vngit in Augustos.

Coronatus statuit edicto, *Papam ab Imperatore, non ab Romanis, creandum esse.*

Sancti Guidonis obitus, vt vita multis illustrauit miraculis Ecclesiam.

AN. MXLVII. Clemens II. PP. in Conc. Romano sancit, *Simoniacae ordinaros, suscepisse S. Ordines vere acrate; sed non bene, ideoque 40. diebus ab officio suspensos penitere debere.*

Eiusdem decreti Imperator execu-

tionem vrget per Imperium; etsi luxuriae dedicatus; at eximius cultor iustitiae.

En; Equum dono ab Abbate acceperat, quem miles raptum Abbas emeratignarus furti.

Equitanti Imperatori herus equi priscus ait: *Meus est: Cui Imp. Si tuus, abduc eam cum sessore.*

Accersitoque Abbati pedum auferit, traditque statuae Saluatoris: *Iam, ait, ab hoc Pedum recte; ne largitione accepisse credaris.*

Puer à Clerico *fistulam argenteam*, quâ aqua ei aculatur, accepit eo pacto, & Imperator factus, ei donaret Episcopatum.

Coronatus donauit. Morbo repente deicitur, mortuo similis ipso triduo; Fiunt pro deposito preces, Missae, elemosynae: respiciens fatetur, è fistula daemones in sese ignes esse ei aculatos, vstulatumque totum: at S. Laurentium denique per calicem aqua affusâ fecisse medelam.

Illico conuocato Concilio deponi curat Episcopum. Calicem Henricus obtulerat in aede S. Laurentij, & hanc ruinofam repararat.

Simul detestatus est eum, cuius suasionem fuerat in haesim Simoniacam inductus: quò eam acrius cum Papa persequabatur.

Godefridus Lotharingiae Dux ob ademtum sibi ab Imperatore Ducatum incendit Viridunum, simulque deflagrauit templum Dei paræ: *penitens fit monachus.* Obiit PP.

AN. MXLVIII. Damasus II. datus ab Imperatore Papa, acceptus à Romanis, simul moritur.

S. Odilo Abbas Cluniacensis moriturus adstantem Satanam increpat, fugat.

Primus in suis monasterijs indixit *Festum animarum*, post Omnium Sanctorum; ob varias ei factas de purgatorio reuelationes. Fallus Benno schismaticus, qui Sanctum infamauit.

AN. MXLIX. Tullensis Episcopus Bruno submissus, ita rogantibus Romanis, canonicè fit Papa creatus, Simoniacam hæresin persequitur; reformat Ecclesiam, vt lucem viderit post tenebras.

Dictus S. Leo IX. claruit miraculis. In Gallijs donatum sibi poculum ligneum fregit forte famulus, Papæ gratum ob memoriã S. Remigij eo vi. Orat Leo, & protinus redintegratur poculum.

Gibertus cuidam promisit, Romæ se impetraturum ei dispensationem absente Papa. Impetrauit ære & falsâ relatione: Reuerso in Galliam S. Leo, proiecta in ipsum pecunia, ait; sit tecum in perditionem: Ex ea hora Gibertus fit amens & vagus; Papa spiritu prophetico illustrior.

AN. ML. Berengarium in Conc. Romæ damnat S. Leo, suspectusque Lanfrancus se purgat.

AN. MLI. S. Gualbertus monachus rogatus propter Crucifixum, ignoscit suo fratricide; cui dein ante Saluatoris imaginem precanti ea caput inclinauit.

Quo motus ille fit monachus Possini. Sed quia Abbatē ibi cognouit Simoniacum esse, deserens eundem, secedit in eremum, fitque *autor Ordinis Fratrum Vallis umbrosæ*.

Henricum auxit filio Henrico A-

gnes, quæ grauida visa sibi fuit draconē virulentum gestare. Euentus approbavit natum maximo damno Ecclesiæ. Naucleus gener. 35. ait occidendum; iaque expositum esse à Decano Spirensi seruatum; adoptatum ab Hermanno Sueuiæ Duce.

AN. MLII. S. Pet. Damiani edit librum contra nouam hæresin, asserentium: *Simoniacos nullum Actum S. Ordinis efficaciter exercere*: V. g. Non vere Ordinare, Consecrare, Baptizare, Absoluere. &c.

AN. MLIII. Nortmanni in Gallia & Anglia Victores Italiam attentant; Papa acceptos ab Imperatore Germanos ducens in eos vincitur, capitur; at summo in honore habitus: demum pudit Nortmannos, *habere captiuum Papam*, eum dimiserunt.

Acerbior, quin & iniquior est in eum Pet. Damianus, scribens, *Non licere Pontifici belligerare*. Verum reor, in Persona propria: at per alios licet; quia *accepit vtrumque gladium*, & Dominia temporalia.

AN. MLIV. S. Leo PP. IX. obit, miraculis inclitus. *Benedictus IX. PP.* improbus mortuus apparens instar asini damnatum sese quiritatur. Vide supra.

AN. MLV. Victor II. PP. ab Imperatore submissus, rogante sic Clero Romæ ac dein creante; restringit S. Canonum seueritatem in Pœnitentijs, ac usum omnium reducit, suggerente S. Pet. Damiano; licitumq. fecit, vt quib. annorū pœnitentialium numerus excreuit, *reducerentur elemosynis, ieiunijs, assiduis scopatis, & orationibus*.

In

In decantatis psalmis 10. redimebantur scopæ mille 5. anni in psalmis 150. Tunc cepit *usus ferularum* super scapulas, aut palmas.

Comes Germanus possidens à decima retro generatione fundum ecclesiasticum Metensem, videtur mortuus à religioso raptus, in pœnis inferni insistente calæ, & ordine post eum gradatim singulos maiores eius, quorum pœnæ crescerent iuxta numerum posteriorum accedentium.

Hildebrandus Monachus Clun. & Legatus Apostolicus Lugdani in Concilio contra Simoniacos, accusatum Archiepiscopum, (sequente nocte accusatores pecunia corrumpentem, ideoque dein silentes in iudicio) interrogat: *Credisne S. Sanctum à Patre Filioque procedere; eiusdem esse substantiæ?* dicentem, *Credo;* iubet dicere, *Gloria Patri, & Filio, & Spiritui Sancto.* Dicit, *Gloria Patri, & Filio,* expedite: at nequit eloqui istud, *Et Spiritui S.* quantumcumque niteretur. Confusus supplex fatetur culpam, petit veniam: qua facta depositus, clare canit, *Et Spiritui S.* Continuo 27. Prælati, 45. Episcopi supplices ob parem culpam, se abdicant ipsos officijs.

Hedux in Concilio S. Hugo Abbas ab Hildebrando iussus aliquid dicere de pace: (adeo late rex Discordia vulgatur:) dixit: *Qui filius pacis, maneat: qui non; exeat.* Ecce procerus gigas surgit, exitq; multis eum comitibus; simulq; disparentibus. Illico cuncti in fraternos ruunt amplexus.

Subdiaconus calicem Papæ venenarat, eleuaturus consecratum nequibat; sed arreptus à dæmone fatetur facinus:

sed orante Papa cum populo liberatur: calix sub altari asseruatur.

AN. MLVI. Guntherus Cancellarius Imperatoris in visione cernebat Christum in folio, surgentem stricto, inque ictum vibrato gladio dicere: *Reddam vitionem hostibus meis, & his, qui oderunt me, retribuam.* Dein residentem subicere: *Ignis succensus est in furore meo, & ardebit vsq; ad inferni nouissima.* Mortes inde Principum secutæ, vulgo fames, malaque multa.

Henricus indoluit acerbe, præsertim de peccatis suis; confessus tamen & cōmunicatus obiit; Consecrato prius tamen coram se Henrico filio in Imperatorem, idque à Papa præsentem, proceribusque Imperii. Vidit in agone sese accusari à dæmonibus *de usurpato iudicio ecclesiastico, & designatione Papæ.* Defendi vero ab S. Laurentio Patrono, atque liberari.

Gamugenses monachi cœptum ab hinc triennio dicere Officium B. V. Mariæ omittunt, suafu contratis, quod inuentum esset nouum, non Sancti Benedicti institutum. Ecce, affliguntur à prædonibus, multiq; eladibus: imploratum Imperatoris auxilium submissum nil proficit: Consultus S. Damianus suadet eiectam Deiparam eiusque cultum resumant. Parent etiam voto se obligantes. Protinus prosperantur palpabiliter. Idem S. Damianus videtur autor esse vulgati etiam inter laicos officij *Mariani.*

Hoc æuo adeo vulgatæ erant *Scopæ* seu *Discipline*, vt imi, tummi, media stimi eas palam frequentarent: ipleque Imperator non indueret Regalia, quin con-

festus prius, & à Sacerdote scopatus. Quem pietatis vltim arriidens quidam monachus refutatur à S. Damiano.

Toto Occidente mos inoleuit, à monachis ductus, vt *feria II. destinaretur Sacris pro defunctis, Sabbatū pro Deipara cultu.*

In Cōcilio Cōpostellano sancitur; *Vt singuli Sacerdotes quotidie sacrificent: Clerici diebus ieiuniorum & Litaniarum cilicys sese induant.*

Sueonum conuersio sic habet: eorū sacri ficulus nouennale sacrificium patraturus in actu cæcatur. Ploranti apprens noctu Virgo cū puello credere in Christum iubet, moxq; reluminandum fore. Assistenti dicit: per Christum filium meum respice. Vidit: Credit: Christum prædicat, Dictumq; factumq; gentilib. facile persuadet. S. Adalbertus Arch. Brem. submittit Sacerdotes, qui catechizent: vna in Missa offeruntur 700. mar- tæ argenti. Nā ducebatur nefas audisse Missam, & nil ad Offertorium cōtulisse.

Henricus septennis puer traditur Ec- clesie Rom. educandus: Sed, eheu, per- uertebatur.

ANNO MLVII. Papa frequentat Concilia contra Clericos concubina- rios, & Monachos vagos: quos impæ- nitentes sancitur sepeliri sepultura a- fini.

Michael, suadente & promittente patriarcha cæleste proterrestri regno, resignat Isaacio: qui mox omnia bona monastica addidit fisco. Deniq; autem coactus abire imperio, ictus fulmine, orat, & exorat ipse fieri monachus, Ca- zimirus obit pie an. 1058.

AN. MLX. S. Damianus an. 1057. ex- ercit: ad Cardinalatum extractus, iam

dat libellum de se abdicando ab onere honorario, sed nil auditur.

Berengarius in Generali Concilio Romæ eiurat suas hæretes, libros in ro- gum abijcit iam secundo. Sed contra re- lapsum protinus, & *Impanationis* eōmen- tum inuenientem refutat Lanfrancus, pluresq; Patres ac Scriptores. Sed & mi- raculis DEVS.

Zelotypa, suafu vetulæ, SS. Hostiam acceptam referuat dandam suspecto marito cum certis carminibus. Sed ecce, reperit eam dimidiatam versam in carnem, altera parte remanente sub spe- cie panis.

Petrus Episcopus Amalphitanus iu- ratus affirmat Papæ; sibi ad aram dubi- tanti de Veritate præsentia, in ipsa contrafractone Sanctæ Hostiæ manan- tem Sanguinem ex ea digitos cruen- tasse.

Sancitum quoq; in Conc. Generali; *Vt Clerus Romanus Pontificem eligeret; Im- perator faueret Electo. Si Clerus in libera ele- ctione impediretur, hic ius suum daret Impe- ratori; qui eligeret vnum; sed nomine Chri.* Verum Imperatores deinde interuerte- runt ordinem, autore Guiberto gal- lo intruso Papa, qui adulatus Impera- tori desuper edidit Decretum scilicet: *Vt Clerus electum præsentaret Im- peratori; qui si minus placuisset, alium daret; Si placuisset, confirmaret.*

Normanni in Apulia & Calabria retum Domini præstant Papæ iura- mentum fidelitatis, vt vasalli: tri- butique annui Sancto Petro pendendi. Per eos deinde castella Comitum Ro- manorum euertit eorum; qui intru- dere vi Pseudopapas consuerant; sic- que

que minutos viribus redegit in ordinem.

ANNO MLX. Sanctus Eduardus Rex Angliæ Vestigal annuum S. Petro mittens atque confirmans petijt abtoliui à voto peregrinationis suæ ad Limina Apostolorum, sibi que iniungi, vt S. Petro monasterium extruat. Rex Sten-chillus, Gothorum ac Sueonum quasi Apostolus, sancte obit.

ANN. MLXI. Cadalous intrusus pseudopapa innouat *heresim Nicolaitarum*, in gratiam Cleri. Sanctus Damianus eum confutat, relictoque Cardinalatu & Episcopatu redit in eremum: & eo liberius inuehitur in vitia Cleri.

Hildebrandus Cardinalis & Cancellarius Papæ pomposo cum comitatu incedens, tacita cogitatione Sancti Hugonis Abbatis Cluniacen. iudicatur. Ad quem is equum & vocem vertens ait: *Male cogitasti: Non mihi, sed SS. Apostolis honores hos imputo.* Et Hugo: *Heu Domine, unde cogitatio tibi cognita est?* Cui ille: *Ab ore tuo, ceu tubo vox mentis tue ad aures meas delata venit.* Ita sapius patuit eum pollere spiritu prophético. Sanctus Dominicus Loricatus obit.

ANNO MLXII. Sanctus Damianus legationem obiens audit ex Bremensi Abbate ista: *Iter habenti monacho fratri meo alius obuius ait: Complectorium in lecto nec salus est, nec profectus: qui respiciens comparuit nemo. Is è via lassus pri die se in lecto illud orasse recordabatur.*

Clericus Coloniensis dum flumen transit, in medio *Pelegrinus Episcopus Coloniensis* nuper mortuus equum presso

capistro tenet; percunctantis, ecquid tam pij viri anima isthic moraretur, manum prehensam exurit, vt solis offibus nudis hæreret: causamq; subiecit, Eò solum puniri sese, quod *mane omnes Horas Canonicas* simul persoluerit, quo regijs vacare negotijs posset.

Poseit igitur suffragia pro se fratrum in Missis & eleemosy. Porro S. Damianus arguit Clericos ac Monachos, quod sedentes decantarent Horas in templis.

Imperatrix Agnes peregrinatur ad Limina Apostolorum; Damianus per epistolam varios ei recitat hominum casus, suadetq; tutiora in religione. Se igitur abdicat & regno, & sæculo, *facta monialis.*

Prius tamen Sanctus Anno Episcopus Colon. abstraxit ab ea Henricum educandum.

Dani moniti S. Petro vestigalem pecuniam submittunt.

Alexandri Papæ sigilli inscriptio hæc erat: *Exaltauit me Deus in virtute brachij sui.*

ANNO MLXIII. In Concil. Lateran. sancit Papa Alexand. ne Sacerdos plures vna per diem Missas legerent.

Monachi Florentinum Episcopum peragunt reum de Simonia. Aldobrandinus Vallumbrosæ monachus, pastor ouium & vaccarum se offert ad probam per ignem contra ipsum. Fiunt publicæ preces ac Sacra: duas transit pyras per medias prunas, prius aqua benedicta ac thure lustratas, illatus, appel-

appellatur inde *Ignis*: fit Episcopus & Cardinalis. Displicuit tamen Papæ, Monachos se populi miscere turbis: pro inde iubet omnes Claustris contineri.

ANN. MLXIV. Episcopi Moguntinus, Traiect. Bamberg. & Ratisbon. cum 7000. peregrinorum Ierosolymam peregrinantur. Verum nimius eorum cultus illexit Saracenos ad prædam. Itaque inuasi vix 2000. reuerterunt, cæteris cæsis.

AN. MLXV. Nicolaitæ Clerici tandem coercentur opera Papæ & S. Damiani. Hic idem confutauit, & iugulauit simul *hæresim Incestuosorum*, ortam per Iuristam Florentinum, autoritate Iustiniani docentem, *Gradus Cōsanguinitatis ea ratione esse numerandas, qua in Successionibus: scilicet fratres esse in secundo gradu, fratrum proles in quarto, nepres in sexto. &c.* Ideo neprem ducens, spreto duorum Conciliorum decretis, nocturno ictus fulmine perit, prima nocte concubii: nec canes volunt nuptiarum eius panes vel degustare.

Hamburgensis Ecclesia deuastatur ab hoste; in pœnam peccatorum populi, præsertim *stata ieiunia* temerantis, ut ipsi interpretati sunt.

AN. MLXVI. S. Eduardo ex humanis exempto, relicta Editha vxore Virgine, Papa consecratum dat *vexillum* Nortmannorum Duci Guilielmo, ut Heroldum tyrannum ex Anglia propellat, facta spe regni capessendi. Is igitur suis copijs, numero longe inferioribus, sed ante conflictum *Confessione expiatis, & S. Communionem munitis*, facile vincit: Atque Rex saluatus, à Papa confirmatur, in-

ctus à S. Aldredo Episc. Eborac. Huic Rex aliquando iusta petenti negabat: mox aucto, malaq; minitanti supplex accidit orata venia. Proccres monent, ut iacentem leuaret: quibus ille: *Sinite eum iacere ad pedes Petri.*

Episcopus Misnensis ab auaritia infamis, surgens à mensa iniit cerarium, quieturus. Verum effractis demum foribus reperitur strangulatus, thesauro incubans, carbone atrior. S. Arialdus prædicans contra Episc. Mediolanensem, notorium Simoniacum & Nicolaitam, dire ab eo martyrizatur. Sed clam abiectum eius corpus coruscis è cælo facibus reuelatur.

AN. MLXVIII. Consultus ab Hispanis Papa: *Num Iudeos perinde ac Saracenos liceat bello persequi, & extirpare?* Negauit. Quia Iudæi seruire parati sunt; non hi.

Duces Burgundiæ, & Boemiæ conuerant in defensionem Sedis Rom. S. Petri: alijque Franci, idque prostrati ante S. Reliquias Apostolorum.

Sub hoc tempus Lex Tolotana recepit tota Hispaniâ legem Romanam de *Celibatu Sacerdotum.*

AN. MLXIX. Henricus Imp. Bertæ vxoris pertæsus, polcitur in Comitibus *eam repudiare* sic, ut utrique nubere liceret. Reclamat Concilium, (præter Mogun. Archiep.) Papaque dissuadet per Legatum S. Damianum: ægre eam, turbarum metu, recipit in regni consortium: sed non thori.

AN. MLI. XX. Archiepiscopi Colon. & Moguntinus Romam citati ob simoniam, se purgant. Donati *brachio S. Cæsarij*

regis in æde S. Georgij Coloniae deponunt.

Romæ quidam Epulo diues obiit mortē: *resurgit è tumba* pridie sepulturæ: consternatis visas narrat pœnas, suamque damnationem: sed & liberationem per *Deiparae & S. Casarij intercessionem* apud Iudicem: quod fuisset sæpius eum patronum suum venerari. Dixit, riteque pœnitens temeritur.

Talium aut mortes sunt meri raptus ecstatici, & visa imaginaria, sic volente Deo: Aut si veræ sint mortes, sententia damnationis tamen est respectiua, & prorogatoria, ad redaminationem; non absolute definitiua. nam ex inferno nulla redemptio. Damnatio igitur facta, est similis sententiæ latæ, & cōditionata, scil. nisi reditus in vitam concederetur, iam tunc infelix promeruisse damnationem. Et sic tales sunt facti, non ficti relationes.

AN. MLXXII. Archiepisc. accusant Romæ Henricum de iniuste deposito Bauariæ Duce; de nundinatione Episcopatuū, Abbatiarum, &c. in eiusdem aula S. Damianus obit.

ANN. MLXXIII. *Alexander II.* PP. obit, ante tamen per suum solum iubentis imperium dæmoniaco liberato, & clauda sanata per aquam datam in haustum, qua sacrificans manus abluerat. Sancti Petri Damiani annua memoria festiue celebratur Fauentiæ solenni cum Litanis.

Succedit *Hildebrandus* in Papatu; occupatumque in exequijs S. Alexandri Clerus, Populusque acclamant Papam. Is vero protinus per Legatum orat Hen-

ricum Imp. vt ne ratam habeat electionem: sed votum caruit euentu: dicitur Gregorius VI I. Hæricum culpārū dein suarum ab eo admonitum, humiliter spondet emendationem.

Boemia soluit Canonem S. Petro.

Saxones fremunt in Regem Henricum, bellum mouēt, Regē aliū creaturi: Papa illud sedat; hoc dissuadet. *Sanctus Gualbertus* obit autor Ordinis Vallumbrosi.

AN. MLXXIV. Legati Apostolici accusatū Henricū laborant absolui ab excommunicatione lata ob Simoniam: sed renituntur Episcopi Gallie. Itaque Romam citatur ad dicendam causam Episcopus Bremensis, peruersor Henrici.

Afflictā Ecclesiā Deus tueretur per tres Reginas: per Agnetē matrē Hærici, Beatricem, amitam, & S. Mathildem filiam, quæ nupta fuit, sed Virgo permāsit: nūc vidua Italiam regit. Eam in multis opitulatricem Papæ, vocarunt improbi in suspicionem, vt quæ cum ipso volutaretur.

Vrget Papa Canonem contra *Simoniam, & Cōcubinariam heresim Clericorum*: surgitque in tumultum Germaniæ Clerus fere vniversus.

At verantur edicto laici eorum Sacris interesse, postquam suspensionem ab Ordine contemnerent.

S. *Ianuarius* visitur Neapolim tueri contra obsidentem eam Robertū Nortmannum.

Papa adornat *Expeditionem Ierosolymitanam I.* contra Saracenos & Northmannos, inuitatque ad eam literis Principes Imperij; vt in *Sacrum Bellum*.

Salomonem Hungariæ Regem coarguit Papa, quod regnum illud ab Hærico Imp. accepisset feudatorium; cum esset Rom. Ecclesiæ feudum.

AN. MLXXV. *Generale Concilium Romanæ* agitur aduersus vulgarissimam Luxuriam & Simoniam Clericalem, & corruptos populi mores. Orat idem passim Reges ac Principes, ne vsquam Simoniacos recipiant; sed procul arceant & excludant. Simul complures Episcopi exauctorantur.

Henricus Spir. Episc. decoctor Episcopatus, fit suspensus. Clericus, eius successor, videt in choro senem cum duobus iunioribus, iubentem hosce exequi sententiam Dei: Ergo decollant eum, truncumque suspendunt in cruce chori media. Is visum refert ridenti, valentique: at septimo post die consistens in chori subsellijs, sibi ad collum subnasci pustulam sentit; ex qua intra horas paucas exhalat animam.

Henricus Rex Germ. verbis se sub Pontifice Roman. profiteretur subiectum; donec alteram contra Saxones victoriam abstulisset: exinde spernit Papam; Simoniacosque in Concilio depositos restituit. At è contra, Rex Russorum, misso filio Romam, offert regnum S. Petro. Mergitur hinc, ast inde surgit Ecclesia.

ANNO MLXXVI. Hénricus, parata de Saxonibus victoria, tumidos in Ecclesiam Romanam Spiritus resumfit contemptor Papæ. Gregorius VII. tamen eum peremptorie citat Romam ad dicendam causam, contra Saxonum accusationes in Synodo depositas; in dicto die fore ab Ecclesia

abscindendum. Capita accusationum erant; quod vsurparet bona Sancti Petri; quod sperneret Acta Synodi, fautor, tutorque Concubinariorum ac simoniacorum, auctorque schismatis.

At Rex cogit *Conciliabulum VVormatiæ* Schismaticorum Episcoporum, qui Papæ abrogant Pontificatum: quibus tamen Saxonici Episcopi reclamât. Itaque scribunt Papæ, vt seipsum deponat officio.

Romæ vero Papa cum Concilio excommunicat Regem, & Complices, editurque Encyclica ad omnes Fideles, ab Regis obedientia fideq; absolutos.

Episcopus Traiectensis, caput schismaticorum VVormatiæ correptus morbo denunciat Regi: *Ego, ipse, omnesque complices sumus aeternum damnati.* Interque cruciatus desperans clamat *Ecce, demones lectum circumstant, vt egressam animam rapiant.* Itaque rogo *uniuersos ne se fatigent in supplicationibus pro me mortuo faciendis.* Inque hac voce expirat: *Iusto Dei iudicio hanc, & aeternam vitam perdo, quod sciens contra Papam calumniatus Regi fuit.*

Singuli complices eodem anno aut præcipitio, aut gladio, alijsue tædis casibus interierunt. Territi non pauci reliquere, se Romæ ad pœnitentiam sistentes.

Porro Gregorius VII. ad plures scribit Principes Germaniæ, suadeant Regi vt resipiscat, regno iam & Cômuniõne priuatus. Sin, alium sibi Regem eligant.

Itaque Triburiæ frequentant Comi-

mitiæ aduersus Henricum. Hic O-p-
penhemij cum exercitu sedens per le-
gatos spondet se Papæ satisfacturum:
Sed legati reiiciuntur cum ea denun-
ciatione: Rex in Augustanis Comitij
se defendat, aut seipsum abdicet accu-
satum: Sin; regno exuendum. Interim
dimisso exercitu Spiræ, vt priuatus
resideat, nouet nihil; à se dimittat
omnes excommunicatos à Papa; sese
intra annum excommunicatione e-
nodari, Romæ sese humilians cu-
ret.

Desperatus accipit condiciones: a-
sperrima hinc priuatus, cum paucis
vilioribus, contendit per diuerticula
Romam: quod Sueui, Bauariq; vias om-
nes interceptissent; alicubi etiam transi-
tum emit.

Interim Papa Ducem Croatiae &
Dalmatiae ornatur titulo regio; qui se, re-
gnumque suum S. Petro efficit vecti-
gale.

Rex etiam Arabiae sese submittit Pa-
pæ; petit ab eo Sacerdotem Christianæ
religionis Doctorem, omnesq; Roma-
nos captiuos dimittit.

Rogerius quoq; Siciliae Comes excō-
municatus sese reconciliari Ecclesiæ ro-
gat, & impetrat.

AN. MLXXVII. Henricus exte-
rissimis vijs in Italia; ei Longo-
bardi, diu excommunicati, fauēt. Papa
iturus Augustam subsistit Canusij, vbi
excommunicatos Episcopos, humili-
ter supplices ac pœnitentes, absol-
uit.

Henricus eum per legatos sibi mitio-
rem propitiari studet; sed in cassum ob
expertam inconstantiam.

Itaque ipse aduolat Canusum tri-
plici septum muro; iussus relinquit foris
comitatum, intrat solus intra secun-
dum murum, traditisque ibi regni Insi-
gnibus subsistit totum triduum nudus
pedibus, à primo mane ad vsq; serum ve-
sperum; die quarto ad pedes Gregorij
admittitur: humillime supplex spondet
sui & purgationem, & emendationem,
nihilque non agit, tantum vt anathema-
tis auferat absolutionem. Quam & im-
pendit ei Papa; iubetque se Principum
sistat Comitij causæ dicendæ, aut re-
gno abeat. Acquiescit: simul spondent
pro eo Episcopi complures; Papa ta-
men tacite diffidente.

Sub Missa igitur ad populum & Hen-
ricum versus cum parte S. Hostiæ dimi-
diatæ ait: *Ecce, in fidem meam de obiectis
criminationibus innocentie, si reus sim, me
subitanea morte mactet Deus in hac Sumtio-
ne SS. Sacramenti.* Sumitque innoxius.
Fiunt acclamationes, laudesque, gra-
tesque Deo. Partem S. Hostiæ alte-
ram offert Henrico, diu reniten-
ti; demum tamen acceptanti in pro-
bam.

Dimissum excipiunt Longobardi E-
piscopi ob Luxuriā & Simoniam schis-
matici: hi autem Raennatensi Episco-
po, persuadent ei, Papam esse simonia-
cum; ijs se iungit Henricus, desolat à
Papa, pactisq; promissis, ac iuramento. In-
terim à plurium Episcoporum frequentia
cōuenitur, vt restitutus regno & Eccle-
siæ, apud hos multa de Pōtifice queritur
licentius eorum fretus fauore, quos simo-
nia & luxuria obnoxios habebat per Ita-
liam & Germaniam.

Principes ceteri cōperto deceptum

esse

esse Gregorium, Comitibus indicunt Forchemij; regat eodem & Papam adesse contra toties perfidum Henricum. Huc eum citat Papa; sed per recepti regni negotia sese excusantem: ac vias interim omnes infidentem, ad intercipiendum Papam. Qui cum nusquam ratum cernebat transitum in Germaniam, reuersus Romam praesidio Mathildis, excommunicat Henricum, omnesque sectarios: monet Principes, Forchemij fortiter agant.

Vbi Henrico regnum abrogant; surrogant Rodolphum Sueniae Ducem. Facto lucescit Papa, quod maiora Ecclesiae negotia spectarent ad Sedem Romanam imo ad Politica solum Comitibus.

Interim Deus vindicias exerceat contra Henrici cōplices, sacros, politicoque Principes Schismaticos; ut eorum hirentinā caderent; illi morbis nulli curandis iacerent, alij aliter male perirent.

Suenno Rex Daniae audiens Dynastias de sese sinistre mussitare, percitus ira, intra templum orantes iubet confodi vniuersos. Inituro dein ecclesiam Episcopus, Pontificalibus indutus, occurrit, & arcet exclusum, ac abstetum. Rex percussus reuertit domum, posito cultu regio sordidum assumit, nudus pedibus & capite lugens reuifit ad valuas ecclesiae, vultuque in humum abiectus veniam petit, acceptat poenitentiam, impetrat absolutionem.

Mathildis donat S. Petro Liguriā & Tusciam prouincias, in augmentum perpetuum patrimonij sacri.

ANNO MLXXVII. Papa in Conc. Romano multos excommunicat, ac de-

ponit Schismaticos Principes, Episcopos, Archie. Cardinales, Northmanos; irritamque declarat Ordinationem ab excommunicatis factam.

Henricus valido cum exercitu ex Italia inuadit Germaniam, perque Sueuiam ac Bauariam vario Marte configit cum Rodulpho, capta Herbipoli; verum ab eo demum in Saxonia victus est, & profligatus.

Papa suadet nobilibus Danis & Noruegis, ut filios Romam mittant, in aula Pontificis gratis erudiendos: In nouatque Decretum de Inuestituris, ne eas laici usurpent.

AN. MLXXIX. In Conc. Romano confutatur, damnaturque haeresis sacramentaria, asserens, *meram Christi in Sacramento Figuram esse.* Berengarius quoque iam octuagenarius rursus conuictus, constrictus eiurat haeresim, toties relapsus.

Legati Henrici & Rodulphi iurant in Synodo Romana eos Papae parituros: sed Henricus victo ad Fladeseheim Rodulpho Papam aspernatur. Hocque impensius student adhaerentque Pontifici, quicquid est vsquam Sanctorum virorum.

Rex Angliae edicto *vetat*, ne quisquam iniret peregrinationem ad Limina Apostolorum. At monitus a Papa poenitens errati reuocat edictum.

Kanutus, Rex Daniae creatus, petit a Papa se, ut filium subiectum, recipi, erudiri, ac dirigi.

S. Stanislaus, arguens de incestu Boleslaum Poloniae Regem, martyrio coronatur. Regem Papa exuit regno; *vetat*

vetat ne vnquam Episcopi Regem creent & vngant, iniussu Papæ; & ne parricide postero vsque ad quartam prosapiam vllis ecclesiasticis seu Honoribus, seu Beneficijs gaudere possint. Rex vero exul & vagus, vt Cain, demum in monasterio sese culinarijs obsequijs addixit, ignotusque duram egit penitentiam. Mortuus à canibus deuoratur: Et tum primum ex annulo regio apud eū reperto cepit agnosci fuisse Boleslaū.

AN. MLXXX. Gregorius VII. negat Vratislao Boemiæ Duci officia diuina celebrari linguâ Sclauonica. Idemque Legatos suos, quod in Comitijs minus fortiter cum Henrico egissent, increpat: ipsum excommunicat, singulisque Germaniæ proceribus sese purgat ab suspitione exinde suborta, quod Henrico faueret. Quare iterum confirmat in Regem Rodolphum; cui & Coronam donat sic inscriptam; *PETRA dedit Petro; Petrus Diadema Rodulpho.*

Henricus cogit Concilium XIX. Episcoporum schismaticorum Moguntia, dein & Brixini; in eo abrogatur Pontificatus Gregorio VII. confertur Guiberto Rauenn. nefario; Hic Henricum coronat Imperatorem; Henricus eum adorat.

Sed neutrum recipiunt Principes Germaniæ, exterique Duces aut Reges, Gregorium omnes venerantur.

Quin Robertus Nortmannorum Dux, (quos hoc anno Papa excommunicarat, vt inuasores Patrimonij S. Petri) nunc supplicem sese Ecclesiæ Romanæ submittit, ac deuouet censualem.

Salerni inuenitur Corpus S. Matthæi Euangelistæ, translatum isthuc annis

abhinc centum & XXV. sed inter bella Saracenicā neglectum adusque obliuionem.

AN. MLXXXI. Robertus dux cum 1700 armatis, transito mari, vincit Alexium Imp. Orientis, Thraciamque debellat: Henrico autem interea Romam obsidente, aduolat in auxilium Papæ; iunctus Mathildis copijs eum profugat.

Galli & Franci offerunt *Censualem nummum* S. Petro, aliaque plura vltro in neruum belli subsidia.

Vvisigothi conuertuntur ad Christum, seque Papæ Rom. subiiciunt.

Comes Prouinciæ iurat fidelitatem Papæ; plusque aliunde efflorescit Ecclesia Romana; quanto seuius eam Ichismatici affligunt.

Saxones Lotharingæ Ducem surrogant Regem in locum Rudolphi anno superiore cruento in prælio occisi ab Victore Henrico.

AN. MLXXXII. Alexius Comnenus edicto vetat quicquam è locis sacris tolli aut alienari: Idcirco enim se raptoem luisse, vt à paucis Northmannis deuinceretur.

Henricus Romam obsidens ignem iniecit in ædem S. Petri, quo facilius inuaderet urbem: at Papa signo S. crucis incendium oppressit; ciuibz interim Henricum depellentibus.

AN. MLXXXIII. Henricus denuo attemptat Romam introducturus Antipapam Clementem Guibertum: sed depulsus petit à Gregorio iudici Synodū, huius sese acquieturum sententiæ.

At perfidus conuenientes passim intercepti in vijs, ac tyrannice tractat.

Ecce datos ad custodiam Antipapæ quadringentos *mors repentina* depascit, ut vix XXX. euaserint. Synodus tamen Romana perpulit precib. Gregorium, ne rursus excommunicaret Henricum ut victorij iam nimis potentem.

Attamen Desiderius Abbas Cassinensis Henricum adit, docet, & conuincit Henricianos; *Nunquam posse Concilium valde & iuste sancire, an Electio Papæ dependeat à placito Imperatoris.*

AN. MLXXXIV. Alexius Imp. Ori. ut Robertum domestico bello implicaret, ingenti vi pecuniæ Henricum emit, ut eius Comitatum inuaderet.

Hic vero eam largitus Romanis emit urbem, intrat; Auentinum muniens à suo Antipapa coronatur Imperator: Papa cum nobilibus sese interim in castello S. Angeli ægte defendentibus: Deus tamen exercitum Henrici immissa lue consumebat.

Superuenit ex Oriente Robertus accersitus, profugat Henricum, Urbem incendit in pœnam defectionis; Gregorium collocat in tuto.

Cuius Acta adprobauit Sp. Sanctus, in specie columbæ visus palam, supra caput Sacrum Missæ celebrantis: digladiantibus interea Romano-catholicis contra schismaticos; passim Victoribus.

Elapsus ex Italia Henricus obsidet Augustam, inuadit, tyrannizat ex odio in sequaces Papæ.

AN. MLXXXV. Concilium in Germania disputat, *Possitne Rex valide excommunicari, regnoque priuari à Papa?* Schismatici pernegant autore Vicelone Archiep. Moguntino: Saxones, cæ-

terique affirmant, docent, euincunt, & anathematizant Schismaticos, Henricum, & Antipapam. Contra illos vero nouum cogit Conciliabulum Vicelo Moguntia.

S. Gregorius VII. obit, dicens: Dilexi iustitiam, & odi iniquitatem; Propterea morior in exilio. Eius vestimenta solo contactu sanant ægros. Sutrogatur ei Desiderius dictus Victor III.

AN. MLXXXVI. Victor renunciat electioni cogitur subire Papatum.

Saxones ducunt in Henricum, facta expeditione Cruciatam; nam præcellam Crucem cartorio imposuerant addito vexillo prætoriano; ante conflictum prostrati humi otant omnes Deum, numero longe inferiores: vincunt Henricianos immani clade; è suis solū quindenis desideratis.

S. Anselmus Lucensis, scriptis, miraculisque inclutus, maxime pro sede Romana obit.

Carthusianum Ordinem autpicantur S. Hugo Gratianopolitanus Episc. & S. Bruno.

Polonicus exercitus contra Pomeranum consistens ad Naclum, nocturnis spectris ad castra affilientibus, in speciem exercitus hostilis, sapius instaurantur. Demum egressi dum pugnant cum Vmbris, Pomeriani deserta castra incendunt. Pœna ea fuit ieiunij quadragesimalis non obseruati à Polonis: ut plerique censebant.

AN. MLXXXVII. Expugnato precib. multis Victore ad capeffendum Pontificatum; pulsoque Romæ Antipapa, Mathildis schismaticos profligauit. Papa continuo Sacram expeditionem indicit, & simul induci curat in fines Sa-

race.

racenorum Italiam infestantium: Vicit autem dato copijs vexillo S. Petri, & indulgentiâ concessâ: caesa hostium sunt vltra centum millia. Obitque Victor. Rex Hungarię promisit ei, se cū 20000. equitum venturum auxilio contra schismaticos.

S. Arnulphus Episc. Sueffion. æger terrena inquallatione cubiculi ait; Signa hæc Maiestatis sunt; In prima ex S. Petro audiui, dimissa peccata mihi: in altera cognoui ex S. Michaelē, se mihi duce madfore; in tertia Deipara spondit inter ipsius gaudia Assumptionis esse in caelos assumendum. Iubet igitur funeralia, sepulcrumque parari: & obit.

Guilielmus Rex Anglię, quod Franciã inuadens nec *templis pepercisset*, in poenã deijcitur in lectum; peccata ritè *Sacerdoti confessus* licet expiallet, eadem tamen totius vitæ palam enunciat; cum clausula tali; *B. V. Maria me commendo, ut me reconcilies Filio suo IESU Christo*: dixit, & obit.

A N. MLXXXVIII. Vrbanus II. Cassini diuertens æger ex latere decubuit Dubitanti de veritate S. Benedicti ibi tumulati, ipse apparuit; increpitoque ait, surgentibus ad matutinas tu surges dolore lateris liberatus, in signum, me adesse ipsum.

Schismatici passim resipiscentes sese Romanæ Ecclesiæ reconciliarunt.

In Hispania orto dissidio, *Vetus ritus precum Gothicus esset retinendus; an Romanus inuehendus*: duo milites duello decernunt: Vicit, qui pro ritu prisco stabat. Sed litigio nondum posito, experiuntur coniectis in pyram libris duobus Ritus vtriusque: Romanus è rogo exi-

it protinus; Hispanicus permansit illæsus. Ergo Rex statuit, in maioribus Ecclesijs retinendum prisicum; at in Tolitano Archiepiscopatu toto Romanum esse introducendum.

A N. MLXXXIX. Mathildis, suasu Papæ, consentit nubere Weltoni Bauato, ut tamen saluam Virginitatem conseruaret: sicque fortius resisteret Henrico, pro Ecclesia.

Sacro igne pergrassante contigerunt mortes, aut mutilationes multorum; Auxilio tamen S. Antonij, in Viennensi ditione quiescentis, liberati sunt multi. Alubi accidit per sæpe, qui in S. Antonium peccassent periurio, blasphemia, &c. eos lue eadem puniri. Vnde dictus est ignis S. Antonij; obijtque in vulgarem imprecationem.

A N. MXC. Henricus varios sollicitavit in partes suas; huc vsus Valtranio *Politicorum doctore*: Cuius scripta validè refutauit Stephanus Episc. Halberstadianus.

A N. MXCI. Guibertus dolo Romanorum denuo recipitur intra Vrbe, vrbesque capit plures in Italia.

At in Germania laici viri, sceminaque plerumque monasteria inibant, *Vitam communem sub Obedientia* viuentes.

Pro qua *Vita Communi* Bullam edidit Papa, & adprobauit eandem.

A N. MXCIII. Henricus vxorem Adelheidam, diu dilectam, capit auersari; carceri tradit, & omnium libidini exponit: Conradum quoque filium cogit, cum matre coeat; renitentem carcerat.

Ambo elapsi confugiunt ad Papam; qui Henricum denuo excommunicat, Me-

Mediolanensis Episcopus coronat *Conradum*, vt contra Patrem regnet, ac militet cum Welfone. Agit fortiter.

AN. MXCIV. Ad Marciacense cœnobium monialium orto incendio, Archiepiscopus mandat Virginib. vt claustro exeant, seque seruēt. Cui Gislā; *Præcipis, quod non licet: Quin iube magis, vt flamma cedant.* Exit, imperat flammis in fide Gislā. Ex cedunt, residentque extinctæ.

AN. MXCV. *Conradus* Rex obuius Papæ *Vrbano* ad Cremonam, *stratoris* ei præstat obsequia; cui & Imperium promittit Papa.

In Conc. Claromontano Papa excōmunicauit Philippum regem Franciæ ob reputiadam vxorem. Suadet & indicit *Saxum bellum*, seu *Expeditionem cruciatam* ad recuperandam Terram Sanctam; iam diu sic orante Alexio Imper. Orient. Prædicatur Crux, signanturq; eā passim tot nomina dantes, vt plurimi essent reiiciendi.

Indicit quoque orationes Papa; in primis imponit Clericis *Officium Diuæ Virginis* quotidie cum Horis Canonicis perfoluendum.

Godfridus Bullionius Regis frater, Dux belli creatur.

Cunctis impendit Papa *plenariam indulgentiam*.

Pugnatur victoriosè, gloriosè: *Bullionius* Rex Ierosolymitanus creatur primus.

Gastonus Francus Viennensis cum octo locijs auspiciatur *Ordinem Sancti Antonij*, ministrantiū infirmis ex *Igne Sacro*.

AN. MXCVI. Reduces Crucelignati totâ Germaniâ Galliâque exarse-

runt in *Iudeos*, vt crucis Christi inimicos, ac multa millia contrucidarint.

AN. MXCVI. *Rogerus* Siciliae Comes à S. Brunone apparente monetur de insidijs Capuanorum; sideo *Carthusianos* multis bonis auget ac priuilegiis. Eidem Papa concedit Siciliam & Calabriam hæreditario; saluo iure Sedis Apostolicæ; contra quam fingunt quidā, ob Papam factum eum absolutum Monarcham.

AN. MXCVII. *S. Robertus* Abbas Molimensis, cum XXII. fratribus secedens Cistertium, auspiciatur *Ordinem Cistertiensem*.

AN. MXCIX. *Stephanus* Lucanus attulit ex Terra sancta Christi imaginem cultu regio pingi curatam ab *Nicodemo*, testis infantiæ *Iconoclastarum*.

Antiochiæ obsessi Christiani, à fame ac morbis deplorati, *inuenta cum Lancea Christi* erumpunt, vincunt. *B. Andreas* apprensus Clerico monet requiri *Lanceam Domini* in *Æde S. Petri*; reperta gloriosè elevatur.

Cum ea, præeunte Clero, plebs procedit: & ecce, *ros cadens* improuiso ita Fideles, eorumque recreat equos, vt nec sentirent laborem conflictus. Cædunt pauciad centum millia Saracenorum.

AN. MC. *Henricus* Imp. fouet schisma; *Guibertus* Antipapa moritur.

Philippus Franciæ Rex iam iterum excommunicatur, reuersus ad adueteram; *Guilielmus* Rex Angliæ Concilium *Pictauiense* impediturus, ne id excommunicaret eum, increpatur ab apparente illi *S. Hilario*.

Godfridus Bullionius Rex Ierol. obit; suc-

Succedit *Baldwinus* frater; qui, quod iura
Ecclesiae conuelleret; infeliciter regnat.

Presbyter ad Cluniacum frequens
in celebrandis Sacris, at concubinari-
us, morbo deiecitur, uisitur à Priore Clu-
niacensi: clamorem excuti horrificum,
adesse duos eum deuoratuos: qui oran-
te Priore Deum, cedunt.

Repetit clamorem, decidere flam-
mas eum exusturas: quae uerso ad pre-
ces Priore euanescent. Aeger mox ra-
ptus obmutuit; redditus sibi, se damna-
tum affirmat in sartagine frigidum;
è qua gutta exiliens in momento aegri
manum exussit ad ossa; exhalatque ani-
mam infelix.

E R G O:

1. Dicage; Quae sincera FIDES hoc constitit Aevo XI:
At SIC P A P I S T I S R E S T A T R O M A N A , F I D E S Q U E ;
N O N S I C R E M s e r u a t L u t h e r o - c a l u i n i s t a , F I D E M Q U E .
2. I V R E S V O P R O P R I O P A P A , a t q u e E c c l e s i a g a u d e n t :
Q u i s q u i d E i A V E V S T V S p r o p r i o d e i u r e r e m i s i t ?
3. A N T I N E C H R I S T V S e r a t q u i s q u a m h o c R O M . i n A e u o X I :

kk

SÆ-